

De bekering van een dominee

Door

L. R. Shelton sr.

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2015**

De bekering van een dominee

Door L. R. Shelton sr.

Voor dit verhaal zijn twee levensbeschrijvingen gebruikt. 'Hoe en wanneer God een baptistendominee verlost' (te vinden in het boek 'In Zijn huis, wilt Hem loven; door Joh. Westerbeke) en '*Mijn godsdienstige leven voordat God mij verlost*'.

Duivelse voorstellingen

Toen ik voor u de serie toespraken hield over '*satan's namaakambt*', voelde ik mij voor de eerste keer in mijn leven geleid om het verhaal te vertellen over mijn godsdienstige leven voordat ik gered was, en dat min of meer in het bijzonder, en om u mijn godsdienstige ervaringen te laten zien in mijn zoektocht naar God. Tijdens mijn zoektocht naar God, kreeg ik, naast de overtuiging van de Heilige Geest, kennis aan de satanische overtuiging, die mij steeds dieper in het rijk van demonisme en duivelse voorstellingen leidde. Daarom is het alleen door een bijzonder wonder van Gods genade dat ik verlost ben geworden van de macht van de satan en tot de kennis van Christus als mijn Heere en Zaligmaker gekomen ben.

Een godsdienstige familie

Ik ben geboren in een godsdienstige familie, waar een strikte naleving van de sabbat was en de kerk regelmatig bezocht werd. Mijn familie las de Bijbel en hield er ook van. Ik heb vaak gezegd dat ik in de wereld gekomen ben met een godsdienstige natuur, omdat ik vanaf mijn jonge kinderjaren geïnteresseerd was in godsdienstige zaken. Ik stelde mijn voorgangers (bij ons kwamen er veel predikanten thuis) vaak vragen als: 'Wie is de duivel? Waar kwam hij vandaan? Vertel mij over de hemel: waar is het, en wie gaan daarheen? Waar is de hel, en wie zijn de bewoners van de hel?' ook was ik heel onderzoekend met betrekking tot het onderwerp van de engelen en leerstukken als de verkiezing, het gebedsleven, ofwel het leven van gebed, en het geloofsleven.

Mijn vader was maar een gewone boer die één paard en wagen had, en hij zorgde ervoor dat wij veel te eten hadden, maar wij hadden niet veel boeken en kleding, behalve een zondags pak en onze werkkleding. Ik kan mij herinneren dat er in ons huis drie boeken waren: de Bijbel, Shakespeare in proza en Lofton's '*Karakterschetsen*'. Waar Shakespeare's werken vandaan kwamen, weet ik niet, maar mijn vader kocht '*Karakterschetsen*' van een rondreizende verkoper. Ik heb het boek '*Karakterschetsen*' bijna helemaal uit mijn hoofd geleerd, en het deed meer om mijn godsdienstige en morele leven te boetsen dan welk ander boek ook dat ik gelezen heb, behalve de Bijbel. Ik kan mijn ogen sluiten en dat boek van kaft tot kaft zien, ja, elk plaatje, en ook wat elk plaatje leert. Persoonlijk zou ik dat boek aanbevelen voor elke huisbibliotheek, als u een kopie ervan kunt krijgen. Ik heb echter begrepen dat het niet meer gedrukt wordt. Wij hebben, nu ik dit schrijf, een paar kopieën in onze Boekenkamer.

Verlangen naar de eredienst

Vanaf het moment dat ik ook maar iets wist, woonde ik al kerkdiensten bij en was ik te vinden in de zondagsschool, die zo groot was als een kamer. Onder mijn eerste herinneringen is er dat verlangen dat er in mijn hart was om elke zondag bij de openbare eredienst aanwezig te zijn. Op de een of andere manier voelde ik dat ik de week niet kon doorkomen als ik de zondagse diensten miste. Er werd bij ons maar één keer per maand gepreekt; op de andere drie zondagen liep ik met grootvader Shelton twee en halve mijl naar de Bijbellessen die hij gaf. Ook was er vanaf de eerste dagen die ik mij kan heugen een lege ruimte in mijn hart. Zover ik mij kan herinneren geloofde ik dat de Bijbel

het Woord van God is en dat Jezus Christus de Zoon van God is, Die de Zaligmaker van mensen is, en ik wilde Hem kennen.

Beïnvloed door duivelse geesten

Tijdens die eerste dagen werd ik heel erg beïnvloed door duivelse geesten, hoewel ik op die tijd niet wist wat zij waren; en ik was onwetend wat de Schrift met zekerheid over hen leert. Ik nam een groep kleine jongens en meisjes mee naar een kamer met gedempt licht en liet tafels over de vloer lopen, en riep geesten uit de muur, wat ik *spoken uit de muur roepen* noemde, maar op een dag kwam er een diepe vrees in mijn hart, en naar mijn beste weten scheidde ik mijzelf geheel van deze vertoningen van de boze geesten af, en ik wilde er niets meer mee te maken hebben. Ik kan nu terugkijken en zien dat de Heere mijn leven in Zijn hand heeft en dat Hij die vrees ingeplant heeft, en mij ervan verlost heeft, hoewel ik niet behouden was. Als Hij dat niet gedaan had, dan zou ik meegesleept zijn naar het spiritisme en mij overgegeven hebben aan deze duivelse geesten, die zich voordoen als de [geesten van de] doden, en aan waarzeggerij en dat soort dingen. Ik zal nooit stoppen om God te loven voor het plaatsen van die vrees in mijn hart en omdat Hij mij verlost van de neergaande weg die ik al vroeg begon te bewandelen.

Bewaard

Ik werd gezien als het modeljongetje van mijn gemeenschap omdat ik niet allerlei soorten van tabak rookte, noch alcoholische drank gebruikte. Ik weet hoe tabak ruikt, maar ik heb er geen cent aan verspild in mijn leven. Hier is nog iets anders dat wonderlijk is. Ik begon tabak te roken, maar op dezelfde manier als Hij gedaan heeft met de duivelse geesten, plaatste de Heere een vrees in mijn hart, zodat ik alle tabak weglegde. Ik houd nooit op de Heere te loven, dat Hij over deze zaken zelfs in mijn ongeredde godsdienstige staat heerste en dat Hij deze zaken overheerste. Hetzelfde is waar met betrekking tot het gebruik van sterke drank. Ik heb er niets van gekocht in mijn leven. De enige keer dat mijn vader het dronk was tijdens de kerst. Toen ik twaalf jaar oud was, en ik een eierdrank met een scheutje whisky dronk, deed ik steeds iets bij mijn drank, totdat ik de uitwerking ervan voelde, en aangeschoten werd. Ik vluchtte naar de bosjes en bleef daar totdat elk beetje van de invloed uitgewerkt was. Van die dag af heb ik niet één druppel meer aangeraakt. Voor geen geld zou ik het nu ook zelfs maar willen proeven, omdat ik weet dat ik het lekker zou vinden. Daar was weer diezelfde vrees, die God in mijn hart geplaatst heeft, ja, zo'n vrees, dat ik het niet meer aan durfde te raken.

Laat mij uw aandacht bepalen bij een andere gebeurtenis waar de Heere heeft ingegrepen. Mijn tante, een van de zussen van mijn vader, ging naar school en toen zij in de zomervakantie terugkwam, bracht ze een pakje kaarten mee naar huis en leerde ons, de kinderen, hoe wij moesten kaartspelen. Ik werd bijna wat men noemt een valsspeler bij het kaarten. Ik bestudeerde die kaarten; ik kreeg het onder de knie, en ik wilde wel van elke truc gebruik maken om het spel maar te winnen. Toen ik op een dag met een groep om de tafel onder de veranda zat, stak ik, nadat ik een spel gewonnen had, mijn hand uit om de prijs te pakken. En toen greep die vrees mijn hart vast en overweldigde mij. Ik smeed de kaarten en de prijs neer op de tafel, en vluchtte van de tafel weg, om ze nooit meer aan te raken. Ziet u wat ik geweest zou kunnen zijn zonder de genade van God? Dat was toen ik nog maar een jonge jongen was in mijn vroege tienerjaren.

Natuurlijk wist ik in die tijd niet dat het de hand van God was die ingreep, om mij te bewaren voor een geruïneerd leven, maar zelfs toen ik nog een jonge jongen was, werd ik mij bewust dat ik een goede keuze maakte die zeker en onherroepelijk was. Nu weet ik dat het de genade van God was Die mijn leven in Zijn hand had; het was God Die over mij waakte, en Die mij bestuurde ondanks mijzelf, en ik zal nooit ophouden Hem te loven omdat mijn lichaam nooit door zulke gewoonten verzwakt is. Het was niet om wie ik was, of om welk besluit dan ook van mijn wil, maar het was

Gods besluit dat tussenbeide kwam.

De eerste godsdienstige indrukken

Mijn eerste echte godsdienstige indrukken die ik mij kan herinneren waren die van de zomer van 1909, toen ik elf jaar oud was. Ik voelde een diepe overtuiging dat ik mij bij de kerk zou moeten aansluiten. Ik wist het verschil niet tussen behoudenis en het lidmaatschap van de kerk. De predikanten hebben het misschien genoemd in de preek, maar ik was er nooit van overtuigd geweest. Ik dacht dat als iemand lid wordt van de kerk, zijn geloof in Jezus als Zaligmaker beled, zijn Heere volgde in de doop, en zo goed leefde als hij maar kon, hij dan behouden was. Ik weet nu dat dat geen behoudenis is. Het was daarom een van de eerste listen waarin de satan mij verstrikte, om mij in de kerk te brengen onder de mantel van belijdenis zonder Christus, opdat hij mij blind zou houden voor wat de echte behoudenis in Christus is. Dit gaf mij een soort van vrede en voldoening die ik niet had gevonden in mijn zoektocht naar God. Ik herinner mij de zondagavond toen ik naar voren kwam met twee andere jonge jongens, om mijn verlangen om behouden te worden uit te spreken. De voorganger stelde mij de vraag: 'Geloof je dat Jezus Christus de Zoon van God is?' En mijn antwoord was: 'Dat geloof ik zeker!' Op basis van mijn antwoord op die vraag verzekerde hij mij dat ik behouden was, en dat al mijn zonden waren vergeven.

Op mijn elfde jaar, in augustus 1909, deed ik de keuze voor Christus, tijdens mijn openbare geloofsbelijdenis en werd lid van de Baptisten Gemeente van Sardis (V.S.) Dit was op de eerste zondagavond van de regelmatige reeks van samenkomsten die elk jaar gehouden werden.

Die geloofsbelijdenis legde ik af met alle ernst en oprechtheid van mijn kinderhart, diep overtuigd van de zuiverheid van Gods Woord.

Geen twijfel aan mijn behoud

Vanaf die augustus 1909, tot de zomer van 1939 (in het boek *Hoe en wanneer God een baptistendominee redde* staat tot het voorjaar van 1933), twijfelde ik er geen moment aan dat ik behouden was en een nieuw schepsel gemaakt was in Jezus Christus. Ik gaf getuigenis aan dat feit, en nadat ik begonnen ben te preken, was ik er net zo zeker van dat ik behouden was, als dat ik was van welke waarheid uit Gods Woord ook. Sinds de Heere mij behouden heeft op 9 januari 1942, is mij vaak de vraag gesteld: 'Broeder Shelton, waarom heeft God u toen niet gered?' En mijn antwoord was toen en is nu: 'Ik miste de overtuiging van de Heilige Geest; daarom miste ik berouw, en daarom miste ik de nieuwe geboorte, en als ik de nieuwe geboorte mis, dan mis ik Christus. Daarom zou ik, als ik gestorven zou zijn, de hemel gemist hebben.' Ja, ik lag meer dan dertig jaar onder die vermomming van de vrije wil en *je moet maar geloven*, met een vals begrip van de zaligheid, met een valse vrede, een valse hoop, een valse zekerheid en met een valse verzekering van de zaligheid. Daarom houd ik nooit op om de Heere voor Zijn lankmoedigheid en geduld te loven.

De last om te preken

Ik kreeg mijn volgende diepe godsdienstige indruk toen ik zestien jaar oud was, en dat was de diepe overtuiging en de last van mijn hart dat ik het Evangelie zou moeten preken.

Dit was voor een groot deel gegrond op visioenen en uiterlijke openbaringen. Toch was ik ook zeer bijbelvast en geloofde de waarheid van Gods Woord, zoals die door de oude Baptisten Zendingsgemeente wordt geleerd. De verlossing door genade, rechtvaardiging door het geloof, vergeving door het bloed van Jezus, onderdompeling als de bijbelse wijze van dopen, de eeuwige zekerheid van de gelovige, Bijbels berouw, de Godheid en het Koningschap van Christus, de

lichamelijke opwekking van zowel de gelovige als de ongelovige, de wederkomst van Christus op de aarde, hemel en hel als werkelijk bestaand en soortgelijke leerstellingen.

Toen ik gedoopt werd in het oude doopbassin beneden aan de voet van de grote klif, buiten de oude begraafplaats, werd de jongste broer van mijn vader op dezelfde tijd gedoopt. De voorganger doopte hem eerst, en toen hij hem uit het doopwater omhoog haalde, zei hij tegen mijn opa: 'Ome Jim, ik heb vandaag een predikant gedoopt.' En hij klopte mijn oom Riley op het hoofd en zei: 'Hij is jouw predikant, jongen.' Vanaf die dag, totdat ik de last op mijn hart voelde om te preken, zag ik uit naar de dag wanneer hij een predikant zou worden. Toen ik de last voelde om te preken, die, naar ik dacht, van de Heere kwam, zei ik: 'Heere, U hebt het verkeerd gehad; ik ben niet gedoopt om een predikant te worden, het was mijn oom Riley.' Ik wilde niet preken: ik wilde boer worden. Ik hield van het boerenleven, en ik ben nog steeds een man van de grond.

Terwijl de maanden voorbijgingen, wortelde deze overtuiging dat ik moest preken dieper. Ik kwam tot het punt dat ik een beslissing moest maken tussen hetgeen ik wilde doen en wat, naar ik gevoelde, Jezus Christus wilde dat ik zou doen. Gedurende die twee jaren, zei ik, terwijl de overtuiging dieper wortelde, niemand hier iets over. Een van de redenen waarom ik niet wilde preken was dat ik zag hoe de leden van de kerk de voorganger gewoonlijk behandelden. Hij kreeg te weinig betaald, kreeg te weinig te eten en te weinig kleding van de gemeenschap, en hij werd slecht gewaardeerd. Ik groeide op als een jonge kerel die geloofde dat de kerk zorg voor haar dominee moet tonen. En daarom dacht ik: 'Als dit de manier is waarop de kerk haar voorganger zal behandelen, wil ik daar niet aan beginnen.' Toch voelde ik aan de andere kant dat ik altijd voor God moest werken, zelfs al wilde ik niet preken. Ik zag en geloofde dat er zielen stervende waren en naar de hel gingen, en ik sprak, wanneer ik maar kon, iedereen aan over het vertrouwen op Jezus als Zaligmaker. Wanneer ik ook maar een persoon zag, was het eerste dat in mijn gedachten kwam: 'Is hij gered? Kent hij Jezus?' En ik vond het een eer dat het mijn plicht was om hem te spreken over het welzijn van zijn ziel.

Een helder licht

Terwijl deze overtuiging dat ik moest preken zich verdiepte, kwam ik tot het punt dat ik niet kon slapen: ik kon niet rusten. Mijn gedachten waren met niets anders bezig dan dat ik moest preken. Op een zaterdagavond ging ik naar een gebedsbijeenkomst in de oude kerk, met mijn opa Shelton. Ik was de enige van mijn familie die op die avond ging, en toen ik terugkwam, was iedereen in slaap. Ik trok mijn pyjama aan, en knielde naar gewoonte naast mijn bed neer en bad. Die nacht zei ik: 'Jezus, ik zal doen wat U wilt dat ik zal doen. Ik geef mij over om te preken.' Ik kon die last niet langer meer dragen. Toen ik mij overgaf, werd de gehele noordoostelijke kant van mijn kamer verlicht met een zeer helder licht. Mijn slaapkamer was in het zuiden van het oude landhuis, en mijn bedstee was in de noordoostelijke hoek. Toen dat licht verscheen, werd het steeds helderder en helderder totdat ik niets dan verblindend licht kon zien. Ik kon geen woord uitbrengen. Mijn lichaam scheen zo licht als een veertje te zijn, en ik werd gevangengenomen door een verrukkende extase van die [boze] geest, waarvan ik nu weet dat die veranderd was in een 'engel des lichts'. Hoe lang ik in die toestand bleef, weet ik niet, maar ik herinner mij dat de last van mij wegging, en er kwam zulk een vrede en blijdschap in mijn leven die ik nog nooit gekend had. De tijd heeft die herinnering er niet uit gesleten. Terwijl ik nu vijftig jaar later in mijn kantoor zit, is de herinnering van die ervaring zó levendig, alsof het gisteren pas gebeurd is. Het licht verdween uiteindelijk, en ik ging naar bed. Ik lag een hele poos in de vervoering van die ervaring en toen viel ik in slaap. En ik sliep de slaap van een klein kind dat in de armen van zijn moeder gewiegd wordt. Bij het krieken van de dag was er nog steeds die vreugde en dat geluk; en ik leefde die hele dag in die verrukkende extase, en toen ik na het avondeten in het veld liep, zag ik weer dat licht, dat helderder was dan de middagzon. Gedurende de twee volgende jaren verscheen dat licht verschillende malen aan mij, en het was altijd helderder dan de zon.

Ik wist niet dat die roeping tot, en de overgave aan de prediking, satanisch was, maar nu weet ik het wel. Ik weet niet hoeveel de satan weet van de toekomst, maar God liet het toe dat hij mij in deze ervaringen leidde, omdat Hij mij voor dit uur op geen andere wijze kon voorbereiden. Ik zou niet in staat zijn om een scheidslijn te trekken tussen het ware en het valse, en tussen het werk van de Heilige Geest en dat van satan, die werkt als een engel des lichts in de geest van een persoon. Laat mij het opnieuw zeggen: die roeping tot, en overgave aan de prediking was tot in de kern satanisch, maar het was net zo echt als de werkelijkheid maar kan zijn. Laten we nu dit eeuwige feit overwegen: God roept niemand op zo'n manier tot de prediking. Ik heb met veel predikanten gesproken, die mij vergelijkbare ervaringen van hun roeping tot de zaligheid en hun roeping tot predikant verteld hebben. Hun roeping tot de prediking staat altijd boven al het andere, boven de zaligheid en de Persoon en het werk van de Heere Jezus Christus als de Plaatsvervanger voor hun schuldige ziel. Er zijn letterlijk honderden predikanten die hun roeping tot het ambt baseren op wat ervaringen of visioenen, stemmen of op een licht. Laat mij het nog een keer benadrukken: dit is Gods weg *niet* in het roepen van Zijn dienstknechten tot predikant.

Onmiddellijk na mijn roeping en mijn overgave aan de bediening van het evangelie werd ik heel actief in het kerkelijk leven. Ik bad in het openbaar, gaf les op zondagscholen, leidde gebedssamenkomsten, nam deel aan het jeugdwerk, preekte in kleine dorpskerkjes en hield 's zomers opwekkingssamenkomsten. Ik werd genoemd 'de kleine dominee' en trok vanaf het begin veel volk. Ik moest altijd wel ergens preken. In alles wat ik deed was ik oprecht en eerlijk, daar ik er niet één keer aan twijfelde, of ik had een Goddelijke roeping tot het ambt ontvangen.

Ware en valse roeping

Laat ons, voordat we verder gaan met onze studie, eens kijken wat Gods Woord zegt over de roeping van de dienstknechten door de Heere in Mattheüs 9: 38: *Bidt dan den Heere des oogstes, dat Hij arbeiders in Zijn oogst uitstote.* Die uitdrukking: *uitstote* betekent: *U bidt met Mij, en ik zal arbeiders VOORTDUWEN in Mijn oogst. Ik zal hen uitstoten met zo'n bevel dat zij het niet kunnen weigeren.* Luister nu eens! Wanneer u iemand tegen u hoort zeggen dat hij zoveel jaar tegen het ambt gevochten heeft, en dat hij wist dat hij zou moeten preken, dat God hem riep om te preken, maar dat hij ertegen vocht en rebelleerde, schrijf dan maar: *Hij is niet door God geroepen om te preken!*¹ Dit is satanisch! Dat alles is gebaseerd op het verkeerde begrip van de verlossing. Als u het zesde hoofdstuk van Jesaja openslaat, zult u opmerken, dat zodra God die profeet behouden heeft, en de roep uitgebracht heeft, zeggend: *Wien zal Ik zenden?* Jesaja opstond en zei: *Zie, hier ben ik, zend mij henen.* Toen de Heere Jezus bij het meer van Galiléa liep en Andreas en Petrus, Jakobus en Johannes riep, dan zegt de Schrift dat zij *onmiddellijk* hun netten verlieten om Hem te volgen. Toen Hij het tolhuis voorbijging en Mattheüs riep, toen sloot de oude tollenaar zijn zaak en verliet hij de zaak *onmiddellijk* om de Heere te volgen. Laat me het opnieuw zeggen dat geheel dit valse begrip van de roeping tot de bediening van het Evangelie gebaseerd is op een vals begrip van de verlossing.

Ik wil nu dat dit feit vastgezet wordt in uw hart en gedachten: wanneer de Heilige Geest een zondaar verbreekt, en zichzelf doet zien als een verloren, helwaardige zondaar, en de zondaar brengt tot een gehele, absolute en onweerstaanbare overgave aan de voeten van de Heere Jezus Christus, en hem doet roepen om genade, en als Hij hem geloof geeft om Christus aan te grijpen wanneer Hij geopenbaard is aan het hart van die zondaar, dan is al de weerstand van die zondaar verdwenen! Als dan God die heilige tot de prediking roept, dan zal hij hem nooit weigeren. Hij zal tegen Hem nooit vechten. Hij zal nooit vertragen. Hij zal onmiddellijk opstaan, omdat het bevel tot de prediking met zo'n heldere roep komt, en hij weet dat zijn Vader het is Die spreekt. Hij geeft zich onmiddellijk over, en zegt: *Zie, hier ben ik, zend mij henen.* ziet u, mijn vriend, hoe de genade van God, rustend op een

---

¹ Het is in dit geval begrijpelijk dat ds. Shelton zoiets zegt, maar Mozes en Jona hebben hun roeping ook wel tegengestaan. Uit de verdere context kan opgemaakt worden hoe ds. Shelton dit bedoelt.

helwaardige zondaar hem geheel verbreekt, en dat hij dan gereed staat om alles te doen waar de Heere hem toeroept, en dat hij dan niet tegen Zijn Heere vecht? Daarom is een ieder die tegen Hem vecht niet behouden, en dat is het bewijs dat hij niet tot het ambt geroepen is!

Laat mij zeggen dat er geen enkele soort ervaring is die ooit in het hart van een wedergeboren gelovige kan komen, voor of nadat hij behouden is, die Zijn verlossing in Christus zal doen verduisteren of verminderen. De verlossing van de zonde en haar gevolgen in Christus Jezus, onze Heere en Zaligmaker is de grootste zaak die een persoon ooit kan gebeuren. Om dan gevormd te worden naar het beeld van Christus door heiligmaking in Christus, is een wonder van Gods genade. Daarom zal de roeping van iemand tot het ambt zijn verlossing in Christus niet verduisteren. U zou kunnen zeggen dat dit het uitvloeisel is van de verlossing in Christus. Het is God, Die de wedergeboren gelovige *uitstoot* in de bediening van het Evangelie, om Zijn Woord te prediken en de volle raad van God te verklaren. Laat ons ook dit feit eens onder ogen zien: God roept nooit iemand om Hem verkeerd voor te stellen. Daarom roept Hij nooit een onwedergeboren mens tot de prediking; en iemand die tot de bediening van het Evangelie geroepen is, zal God niet verkeerd voorstellen.

Een ijver, maar niet met verstand

Vanaf de jonge jaren van mijn leven, totdat God mij verlostte, was ik een strikte arminiaan (volgeling van Arminius, iemand die de vrije wil voorstaat) en ik wist van niets anders dan een lege godsdienstige belijdenis van het geloof in Christus. Ik had *een ijver, maar niet met verstand* (vgl. Rom. 10:2). Mijn leven was toegewijd aan één doel; en dat doel was om personen tot een belijdenis van het geloof in Jezus Christus te brengen. Ik had een ijver om te preken, en waar ik ook maar een groep mensen zag op de hoek van de straat, aan de kant van de weg, op de marktplaats, onder de tent, onder priëlen, of in het kerkgebouw, dan wilde ik het Woord tot hen preken en hen leiden tot de belijdenis van het geloof in Christus. Dit kwam omdat ik met heel mijn hart geloofde dat dit de weg van behoud was. Onder deze lege belijdenis leefde ik in het rijk van satanische invloeden, en werd ik bestuurd door stemmen, lichten en visioenen van het gezicht van Jezus, overeenkomstig met de zogenaamde afbeeldingen van Jezus die u in de Bijbel en aan de muren van onze huizen kunt zien. Al die tijd geloofde ik dat ik behouden was, en toch lag daaronder een intense honger en een zoektocht naar God. Er was op godsdienstig gebied een leegheid in mijn hart die niet vervuld was. Al deze ervaringen waren werkelijkheid voor mij. Ik maakte ze in werkelijkheid mee, maar ik weet dat ze voortkomen vanuit de satan als een *engel des lichts* (2 Korinthe 11:13-15), en die ervaringen waren niet aan mij gegeven door de Heere Jezus Christus uit de hemel. Onder het volk (predikanten en anderen) wordt er in het algemeen geloofd dat alle godsdienstige ervaringen van de Heere zijn; zij realiseren zich niet dat satan in het rijk van de godsdienst leeft en zich in de geest van personen beweegt als een engel des lichts. Gedurende deze eerste jaren gaf ik les aan de zondagschoolklassen, leidde ik groepen jonge mensen, zangdiensten, en gebedssamenkomsten. Met andere woorden, ik nam regelmatig deel aan de kerkelijke activiteiten die de vreugde van mijn hart en leven waren.

Ik werd aangesteld tot het werk van de bediening door mijn kerk en door mijn voorganger in november van het jaar 1917. Er zijn sommige dingen die ik niet kon begrijpen wat betreft mijn aanstelling. Één daarvan is het feit dat de kerkenraad, die mij bevestigd heeft op verzoek van de kerk, niet ontdekte dat ik niet wedergeboren was. Waarom hielden zij de ervaring, die ik meedeelde van mijn roeping tot de bediening, voor waarheid? Wisten zij het verschil, of wisten zij het niet? Ik geloof dat wij heel, heel voorzichtig moeten zijn met het zetten van ons stempel van goedkeuring op mensen die zeggen dat zij geroepen zijn om te prediken. Ik wenste wel tienduizend maal dat iemand mij op gezag van Gods Woord verteld had dat ik bedrogen was, en dat ik leefde en werkte onder zelfbedrog en onder de invloed van satan. Vijftien jaren van mijn bediening gingen voorbij in deze toestand. Ik was ijverig in het zendingswerk. Ik preekte voor grote groepen en ik had nooit gebrek aan een groep om voor te preken.

Mede ook door mijn streng puriteinse opvoeding, ageerde ik fel tegen de zonde van kerkelijke mensen, maar ook van onkerkelijke mensen. Als gevolg van de prediking haalde ik mij steeds de woede op de hals van onbekeerde kerkleden en van hen die onder de mantel van godsdienst leefden. Zonder vrees voor mensen, stond ik geheel achter de waarheid die ik preekte. Ik heb dikwijls gezegd: 'Shelton op straat zal bevestigen wat ds. Shelton op de preekstoel zegt.' Angst om mijn inkomen heb ik nooit gehad. En als sommige leden niet tevreden waren over mijn wijze van preken, dan zei in hen, dat ik niet anders kón. Wanneer zij dit niet wilden horen dan moesten zij maar wegblijven tot hun eeuwige schade. Dikwijls heb ik preken gehouden, die mij wat de collecte betraf, honderden dollars gekost hebben, maar ik heb er nooit spijt van gehad. Ik heb altijd gezegd, dat men mij meer betaalde dan dat ik verdiende.

Drie grote vragen

Vanaf de dag dat ik begon te preken, tot op het ogenblik dat de Heilige Geest mijn ogen opende voor het feit dat ik een verloren zondaar was, in oktober 1941, is er altijd een honger in mijn hart geweest, naar wat ik meende dat een 'nauwere wandel met God' was, zoals men dat wel eens noemt. Ik was mij niet bewust dat ik buiten Christus lag en nooit verlost was en daarom zocht ik steeds maar iets, waarvan ik wist dat ik het miste. Ik bezocht zoveel mogelijk alle godsdienstige samenkomsten en betuigde bij veel gelegenheden mijn toewijding en overgave aan God en Zijn dienst.

Omdat ik altijd teergevoelig was, werd ik gemakkelijk ontroerd door een pakkende prediking. Deze karaktertrek kwam duidelijk uit toen ik op de universiteit van Louisiana en op de Baptisten theologische school zat te New Orleans. Op zendingsdagen, als wij bijzondere sprekers hadden en er met geestdrift gesproken werd, ging ik op in de toespraken en met de andere studenten wijdde ik daarna opnieuw mijn leven aan het zendingswerk. Mijn ernstig gebed was dan: 'Heere, geef mij de moeilijkste plaats die U hebt, als mijn deel. Velen prezen mij om mijn toewijding aan Gods Woord en mijn getrouwheid aan mijn overtuigingen tegen de zonde en men beschouwde mij als een evangelieprediker, wiens werk zeer gezegend werd.

Ik kan mij niet herinneren, uit deze jaren, binnen of buiten de school, ooit een boodschap te hebben gehoord die mijn hart trof en mij deed twifelen aan mijn verlossing in Christus. Elke preek die ik hoorde versterkte mij in mijn geloof, dat ik reeds bekeerd was. Maar ik neem het die dominees en leraars niet kwalijk; het was niet hún schuld.

Toen stuitte ik in de lente van 1932 op drie grote feiten: ten eerste, er was nog steeds een leegheid in mijn hart en leven, die ik niet kon verklaren. Ik probeerde de beloften van God werkelijkheid voor mijn hart te doen zijn. Ik probeerde om de tegenwoordigheid van Christus in de praktijk te brengen, maar ik kon het niet. Ik besteedde uren aan het mediteren over een Schriftgedeelte. Ik las alle verklaringen die ik had over de werkelijkheid van Christus, en probeerde om het Woord werkelijkheid voor mijn hart en geest te maken, maar zonder nut. Het tweede feit waar ik tegenaan liep was dat Christus werkelijkheid was voor de vroege discipelen, naar de eerste hoofdstukken van Handelingen; Hij was meer werkelijk ná de pinksterdagen dan Hij was in de dagen toen Hij op aarde Zijn lichaam tot een woning had. Ik las deze eerste hoofdstukken van Handelingen steeds maar weer opnieuw, en vroeg mijzelf de vraag: **'Waarom is Christus niet zo'n werkelijkheid voor mij?'** Maar ik kon geen antwoord vinden. Ik vroeg aan mensen, en ook aan predikanten, of zij mij het verschil konden uitleggen; en het enige antwoord dat ik kreeg was: 'Dit waren Bijbelse figuren, en wij leven niet in de tijd van de Bijbel.' Toen kwam de vraag tot mij terug: 'Zegt de Bijbel niet dat deze mensen voorbeelden zijn voor ons tot navolging? Zo niet, waarom is de Bijbel dan geschreven?' Uiteindelijk zei een oude predikant tegen mij: 'Broeder Shelton, onthoud nu gewoon dat je al wat je zult krijgen al hebt.' Maar dat bevredigde mij niet.

Gedurende die jaren gaf ik mijzelf over aan het gebed, het lezen van het Woord, en het persoonlijk winnen van zielen. Met één gedachte in mijn hoofd, dat er dan die persoonlijke vereniging met Christus zou komen. Ik ging in mijn binnenkamer om te bidden en het Woord te overdenken, en ik probeerde om die diepe honger in mijn ziel te verzadigen, maar Christus leek altijd buiten bereik te zijn. Ik wist dat Hij de Verlosser van de wereld was, maar er was een grote kloof tussen Christus en mijn hongerige ziel. Ik worstelde om het antwoord in mijn zendingswerk te vinden, terwijl ik mijzelf opofferde, en zestien tot achttien uur per dag werkte. Ik probeerde om mijn leven in de bediening kwijt te raken, om zodoende de werkelijkheid van Christus te vinden, waarvan ik wist dat die vroege discipelen dat ervoeren. Ik reisde van hot naar her om verschillende godsdienstige groeperingen te ontmoeten, en om het antwoord te vinden, maar ik keerde altijd teleurgesteld weer terug naar huis, met een hongerig hart.

Naarmate ik gedurende die jaren in contact kwam met de godsdienstige wereld en het verval begon te zien in het kerkelijk leven, de afval van de Bijbelse waarheden, en het vervangen van het evangelie door een soort godsdienstig programma, begon ik daartegen te waarschuwen. 's Nachts liep ik thuis of buiten op de straat heen en weer te bidden en te wenen, smekend de Heere om toch een opleving te geven. Steeds werd ik voor de vraag gesteld: 'Is er geen uitweg?' In mijn hele schooltijd ontmoette ik één professor die wel eens met mij wilde praten. Ongetwijfeld werd hij door mijn voortdurend vragen verontrust..Uiteindelijk zei hij tegen mij: 'Broeder, wij kunnen er beslist niets tegen doen, dus ga maar door met het evangelie te preken en op God te vertrouwen.'

Niet tegenstaande deze leegheid in de godsdienst bleef ik trouw aan het zendingsprogramma van de Baptisten gemeente. Dit was de voornaamste gelegenheid voor het evangelisatiewerk, wat ik kende. Ik bracht zoveel mogelijk geld bijeen en gaf zoveel mogelijk voor het zendingswerk, toen er bijvoorbeeld een actie op touw gezet werd om 75 miljoen dollar bijeen te krijgen, beloofden mijn vrouw en ik duizend dollar te zullen betalen over vijf jaar, bóven de verplichte kerkelijke bijdrage. Wij studeerden toen in Louisiana en ons inkomen was slechts 50 dollar per maand, toen wij die belofte aflegden. Wij ontzegden ons heel veel, om dit bedrag te betalen, hoewel velen hun verplichtingen niet nakwamen, maar voor ons was zo'n belofte heilig en wij beschouwden dit als een schuld.

De kerken moeten hun zendingsprogramma steunen en naar mijn mening moet de plaatselijke gemeente niet ontaarden in een soort agentschap dat zich alleen bezig houdt met het innen van geld en zich verder niet om het zendingswerk bekommert. De opdracht van Christus: 'Gaat henen, in de gehele wereld, en predikt het evangelie aan alle creaturen', werd gegeven aan een plaatselijke kerk en niet aan een zendingscommissie! Als de kerk haar verantwoordelijkheid op deze wijze afschuift, verlaat de Geest des Heeren die kerk en er blijft niets anders over dan een leeg omhulsel, zonder leven of kracht, het ambt wordt liefdeloos en men leeft godsdienstig, maar zonder Christus.

In februari 1927 werd ik bevestigd als predikant van de Eerste Baptisten Gemeente in Algiers, New Orleans, Louisiana, die beschouwd werd als een kleine zendingsgemeente, midden in een groot zendingsgebied. Er waren toen slechts drie blanke Baptisten kerken op elf parochies van Zuidoost Louisiana, dat een bevolking had van bijna een half miljoen zielen. Twaalf jaar lang heb ik mij volledig gegeven aan het bewerken van dit grote zendingsgebied en het Woord van God verkondigd, volgens de Baptisten leer. Ik spaarde tijd, geld, noch kracht om deze half miljoen mensen te bereiken met het Woord van God. Overal sprongen zendingsposten als paddenstoelen uit de grond, in weerwil van de tegenstand van zowel Rooms Katholieken als Baptisten. Ik trotseerde de woede van de mensen en preekte, terwijl men bedreigd had mij te zullen doden. Ik doopte bekeerlingen, terwijl de vijand klaar stond om mij dood te schieten. Het is alleen Gods genade dat ik dit alles nog kan navertellen.

Ik had niet alleen te kampen met zwermen muskieten, maar ik werd ook door mijn vrienden in de steek gelaten en verduurde de vervloekingen van de vijand. Van het begin van mijn bediening af heb ik de tegenstand ontmoet van onze Baptisten broeders, namelijk de bedekte tegenstand tegen het evangelisatiewerk, dat buiten de kerkelijke leiders, door een plaatselijke kerk gedaan werd. Zij waren bang dat ik van plan was een onafhankelijke zendingsbeweging te stichten.

Ik kon niet stilzitten en als ik geen opdrachten kreeg, vond ik zonder moeite evangelisatiewerk, daar ik van nature een pionier ben.

Het derde feit waar ik tegenaan liep was, dat ik honderden, ja, duizenden bekeerlingen of belijders van het geloof had, maar als ik naar hun leven keek, dan zag ik dat er geen overwinning van de zonde was, zoals de levens van die eerste discipelen tentoonspreidden. De grote meerderheid van deze bekeerlingen leefden hetzelfde leven als dat zij altijd geleefd hadden, maar dan onder een godsdienstig jasje. Mijn hele bediening was voor mij namaak en een vermomming, vanwege die leegheid in mijn leven.

Ik twijfelde niet één keer aan mijn verlossing. Ik sprak wel eens met bijbelkenners, predikanten en leden over het verlangen in mijn hart, maar ik kreeg altijd dit antwoord: 'Broeder Shelton, u hebt toch alles wat u nodig hebt. Waarom komt u niet tot rust? Ga door met preken en denk er niet meer aan.'

Al worstelend met deze persoonlijke en ambtelijke problemen, probeerde ik, zonder beïnvloed te zijn door iemand anders, het antwoord te vinden op deze drie vragen. Het eerste wat ik deed, was het lezen van de levensbeschrijvingen van uitmuntende mannen Gods, zoals Spurgeon, Whitefield, Moody, Brainerd en anderen. Terwijl ik over hun leven las en hun leven bestudeerde, zag ik dat Christus een levende werkelijkheid voor hen was. En deze mensen waren geen figuren uit de Bijbel. Dus klaarde dat het eerste probleem op, en was dat het eerste antwoord op de bewering van de meeste mensen, namelijk dat dit gaat over Bijbelse figuren, en dat wij niet in de tijd van de Bijbel leven, wij moeten [zeggen zij] daarom niet verwachten dat Christus zó werkelijk voor ons zou moeten zijn.

Ik zag dat zij werkten en leefden uit het geloof, door de kracht van Gods Heilige Geest. Ik kwam tot de slotsom: 'Als God hen kon gebruiken, waarom zou Hij mij dan niet kunnen gebruiken?'

Daarom begaf ik mij tot de studie van die grote waarheid van de *vereniging met Christus*, en daaruit groeiden zo'n veertien Bijbelstudies over het algemene thema: *De vereniging van de gelovige met Christus*. Deze studies in het Woord van God creëerden een grotere honger in mijn hart naar de **werkelijkheid van Christus**, want ik had gezien dat de gelovige en Christus op een bepaalde verborgen manier verenigd zijn in de verlossing. Ik bestudeerde deze leerstelling met mijn verstand; ik zette mij neer om het te overdenken, en ik probeerde het bevindelijk te leren kennen. En toch was er die pijnlijke leegte in mijn leven. Ik weet niet hoeveel een persoon met zijn verstand kan leren, en toch nog ongered kan zijn, maar ik weet dat iemand met zijn verstand kan praten over de grote leerstukken van het Woord, en toch de nieuwe geboorte kan missen.

Daarna begon ik mij toe te leggen op bidden en vasten en het lezen van Gods Woord, met dit ene doel: Dat God mij zou willen gebruiken als middel tot bekering van verloren zielen.

Enkele mensen kwamen bij mij thuis, waar wij gebedssamenkomsten hielden. In september 1932 kwam men openlijk tegen mij in opstand. Zij gebruikten de gebedssamenkomsten als voorwendsel om mij te beschuldigen van onzuiverheid in de leer. De bedoeling was, om mij als predikant weg te krijgen. In deze periode heeft de Heilige Geest mij veel zaken geleerd, die ik noch in de collegezaal van professoren die mij bestreden, noch van de predikanten die mij vervolgden, noch uit de geschriften van wie dan ook, had kunnen leren.

Nu ik terug kijk op deze periode waarin ik vervolgd werd en vals beschuldigd werd, zou ik voor geen werelden de waarheden van Gods Woord willen missen en alles wat God mij geleerd heeft, over de macht van de satan, de verdorvenheid van de menselijke natuur en de oppervlakkigheid van de godsdienst. Dit was een leerschool waarin de Heere mij bekwaam maakte voor het werk waartoe Hij mij had voorbestemd. Behalve de overtuiging door de Heilige Geest en de verlossing in Christus was dit de grootste leerschool van mijn leven.

In het licht van deze geestelijke ervaringen die voortkwamen uit de gebedssamenkomsten en in het licht van de verlossing in Christus Jezus, heeft God mij uit Zijn Woord en door Zijn Heilige Geest oog gegeven voor de grote oppervlakkigheid en de inhoudloze godsdienst van onze tijd. Hij heeft mij ook doen zien hoe de satan in Zijn rijk woelt en werkt om arme verloren zondaars te verblinden voor het evangelie van Christus. Als God mij door deze leerschool niet had heengeleid, dan zou ik nooit op de man af hebben kunnen spreken tot godsdienstige, onbekeerde kerkmensen, opdat hun ogen mochten opengaan voor hun ellendige toestand waar zij zich in bevonden. De satan beoogt, de wereld godsdienstig te maken, maar zonder Christus. Wat in de hedendaagse godsdienst wordt gemist, is de oprechte Bijbelse boetvaardigheid en de overtuiging en de onderwijzing door de Heilige Geest. Zij worden gezien als een mysterie, wat voor onze tijd niet geschikt is.

Om getrouw te zijn aan mijn Heere en Zaligmaker Jezus Christus, moet ik tot elke prijs ernstig waarschuwen tegen deze oppervlakkigheid en inhoudloze bediening.

Tegen de herfst van 1935 begon ik steeds meer in te zien dat de godsdienstige bevindingen zonder meer, absoluut niet bij machte waren om iemands hart en leven te veranderen. Ik had ook geleerd dat de satan de mens wél kan misleiden met allerlei geestelijke bevindingen, maar het leven in Christus kan hij niet geven, of onthouden!

De tweede zaak die ik zag in mijn studie van Gods Woord, terwijl ik zocht naar de werkelijkheid van Christus, was dat de Heilige Geest de Kracht was in de levens van de vroege christenen, in hun preken en in hun leven. Toen kwam ik tot het vaste besluit dat Christus zowel in de levens van de hedendaagse gelovigen, als in de levens van de vroege kerk werkelijkheid was, zoals opgetekend staat in de eerste hoofdstukken van Handelingen, en dat dit het resultaat was van de inwoning van de Heilige Geest. Dit is zover als ik kon komen in die lijn met mijn studie. Niet één keer kwam in mijn gedachten dat de oplossing van het probleem lag in de nieuwe geboorte. De reden hiervan was, dat er geen overtuiging van de Heilige Geest was. Ik volgde slechts het natuurlijke licht van het verstand dat ik had. En geen zondaar kan ooit ontwaken om zijn schuldige, verloren toestand voor God te zien zonder de overtuiging van de Heilige Geest.

Rond deze tijd kwamen er enkele geschriften over de Heilige Geest in mijn handen, zoals de vervulling van de Heilige Geest, de doop van de Heilige Geest, de zalving van de Heilige Geest, de gaven van de Heilige Geest en andere verhandelingen over de Heilige Geest. Ik las en bestudeerde ze en als gevolg daarvan bad ik om wat genoemd wordt 'de doop met de Heilige Geest'. Mijn zoektocht naar de Heilige Geest begon ongeveer zo: op een zaterdagavond zat ik op de rand van mijn bed, toen ik een stem hoorde, die zei: *'Shelton, je hebt gefaald, of niet?'* Omdat ik geloofde dat dit de Heere was, Die tot mij sprak, zei ik: 'Ja, ik heb vreselijk gefaald.' Toen kwamen deze woorden tot mij: *Als je jouw leven, zoals dat nu is, aan mij geeft, en je jezelf volkomen overgeeft, dan geef ik jou de taak van de evangelisatie op dit grote zendingsveld terug.* (doelend op Zuidoost Louisiana). Omdat ik nog steeds geloofde dat de Heere het was, Die sprak, zei ik: 'Ja, ik wil dat nu meteen wel met U afspreken.' Zo viel ik op mijn knieën naast het bed neer, om mij geheel aan (naar ik dacht) Hem over te geven, en begon te roepen om genade. Het is verscheidene jaren geleden dat ik die hoorbare stem gehoord heb. Nu ik deze ervaring in mijn gedachten weer opnieuw beleef, dan beef ik, want ik weet dat het satan was met wie ik te doen had, maar ik loof de Heere dat Hij mij eruit verlost heeft. De volgende morgen ging ik naar de kerk en preekte ik over het gebed, en riep ik de kerk op tot het gebed, nadat ik belijdenis gedaan had van mijn falen. Verschillenden verlieten die morgen het

gebouw, en zeiden: 'dàt is wat we nodig hebben.' Een volk kan niet boven hun voorganger uitkomen.

Bidden en vasten

De volgende week annuleerde ik al mijn afspraken en gaf ik mijzelf over aan bidden en vasten. Ik beloofde de Heere dat ik Hem zou volgen, wat de prijs daarvan ook zou mogen zijn, nog steeds gelovend dat de Heere mij leidde. Denkend dat ik behouden was, gaf ik mijzelf over aan bidden en vasten, en er kwam een diepe overtuiging in mijn leven, welke, naar ik nu besef, een satanische overtuiging was. Ik begon al mijn falen te zien: ik dacht dat ik een heel goed leven aan het leiden was, totdat de satanische overtuiging zaken in mijn leven begon aan te wijzen die niet goed waren. Omdat ik mij niet realiseerde dat het een overtuiging van een duivelse geest was, maar geloofde dat het de Heilige Geest was Die mij leidde, riep ik tot 'Jezus' om mij genadig te zijn. Alles wat hij aanwees als verkeerd in mijn leven moest rechtgezet worden, voordat hij mij verder zou leiden. Er waren veel telefoongesprekken om zaken recht te zetten met mensen; veel waren de bezoeken aan mensen om zaken recht te zetten met hen. Nu weet ik dat dit een satanische overtuiging was. En nu kan er een vraag opkomen: 'Hoe weet u dat dit een satanische overtuiging was?' Ten eerste was ik *alleen* maar overtuigd van *zaken* die verkeerd waren in mijn leven, overeenkomstig mijn geweten, en overeenkomstig met de achtergrond van mijn onderwijs. Ten tweede weet ik dat het een satanische overtuiging was omdat ik niet tot Christus geleid werd, maar geleid werd om te zoeken naar wat ik toen dacht de Heilige Geest te zijn. De derde reden waarom ik weet dat het een satanische overtuiging is geweest, is dat ik geen enkele keer overtuigd werd van mijn *erfzonde* of mijn oude zondige natuur. Satan, of zijn duivelse geesten, zullen geen mens tot Christus leiden; zij kunnen dat niet, omdat zij geen mensenhart kunnen openen om hen te laten zien dat zij van nature een zondaar zijn.

Dag na dag wortelde deze honger en dorst naar God dieper in mijn hart, totdat het mij op mijn aangezicht deed vallen zonder voedsel of slaap, terwijl ik riep: 'O God, ik wil Ú!' Op de vrijdagmorgen had ik zo'n honger naar God in mijn leven, dat ik me niet kon bedaren. Ik kon me niet bedaren! Ik kon niet eten, ik kon niet slapen en ik wilde niemand zien. Ik wilde God hebben. Ik had mij nog nooit zo onwaardig gevoeld als toen, en niets kon die leegheid in mijn leven vervullen. De honger en dorst naar God was zódanig, dat ik gereedstond om alles op te geven: en ik achtte, zoals de Schrift zegt, alle dingen als drek om Hem te gewinnen. Dit was het geroep van een ongeredde ziel. Ik was aan het zoeken naar de Heilige Geest, en niet naar Christus. Wanneer u iemand steeds hoort zeggen: 'O God! Ik wil God hebben. Ik wil voor God arbeiden.' Onthoud dan dat zoiets het geroep van een ongeredde ziel is! Wanneer iemand in het Koninkrijk van God geboren is, en Christus zijn Heere en Zaligmaker wordt, dan wordt God zijn Vader, en de inwonende Heilige Geest leidt hem dan om te zeggen: 'mijn Vader!' Maar voor het ongeredde hart is Hij alleen maar God, of hij nu een predikant op de kansel, een diaken in de kerkbank, of een dronkenlap in de goot is.

Een nieuwe ervaring

Toen de vrijdagavond aanbrak, was die honger zó sterk, dat ik op de rand van wanhoop kwam. Ik vroeg mijzelf: 'Zal God dan nooit door de hemel heen breken, om Zichzelf nog één keer aan mij te openbaren?' Toen ik om tien over half twaalf in onze eetkamer zat, werd er een geest in een vlamvend vuur over mij uitgestort. Het begon op mijn hoofd en langzaam bedekte het mijn gehele lichaam, van mijn hoofd tot mijn voeten toe. Het duurde ongeveer twintig minuten. Ik leed aan verschillende kwalen, maar nu was mijn lichaam geheel genezen. Het scheen mij toe dat ik niet meer had kunnen lijden wanneer iemand mij werkelijk in een vurige oven gegooid zou hebben. Iemand die bij mij in de buurt stond, zij dat mijn vlees zo koud als ijs was, maar voor mij was het als een brandende oven. Gedurende die twintig minuten gevoelde ik dat God mij geheel verlaten had, en ik herinner mij dat ik tot Hem riep om mij niet te verlaten, maar om mijn oude vleselijke leven te

kruisigen.

Na de eerste uitbarsting van licht in deze uitstorting van de geest van vuur, begon alles donker te worden en ik begon te schreeuwen. Ik leed. Ik was besloten in een geest van vuur. Toen het vuur weggebrand was, verscheen er voor mij een woord, dat voor mijn ogen zweefde, waarachter een kruis opdoemde, en boven dat kruis flikkerden deze woorden: *'Ga heen in de gehele wereld, en preek het evangelie aan elk schepsel.'* (vgl. Matth. 28). Ik vatte dit op als het teken dat God mij opnieuw benoemd had om Zijn Woord te prediken, wat Hij, naar ik dacht, voor het eerst gedaan had toen ik zestien jaar oud was, in de oude districtkerk in Sardis, Louisiana, toen ik dacht dat Hij zo werkelijk voor mij geworden was. Als ik nu terug kijk op die ervaring en dat visioen, dan realiseer ik mij dat het de satan was, die zich veranderde in een engel des lichts, en die op het terrein van mijn geest kwam om mij dat visioen te geven. Het was de duivelse geest die bezit nam van mijn geest en lichaam. Deze ervaring laat mij zien wat voor een macht satan heeft door middel van zijn duivelse geesten. Wanneer ik deze ervaringen, die mij overkomen zijn voordat God mij verlostte verhaal, dan beef ik. Ik vertel dit alleen maar omdat mijn Heere mij leidt om enkele andere arme predikanten, of enkele door de duivel bezeten personen, die denken dat zij behouden zijn, maar ondertussen in de val van satan zitten, en die ergens in het rijk van zulke godsdienstige ervaringen leven, te waarschuwen. Mijn vriend, ik ben hier de dingen aan het opschrijven, die werkelijk gebeurd zijn aan deze arme, onwetende zondaar, voordat God mij verlostte. Vindt u het vreemd dat ik nooit op kan houden om de Heere te loven voor Zijn wonderlijke genade en liefde voor mij, door mijn hart te openen en Zijn wet in mijn hart te schrijven, en om mij naar Christus te brengen tot mijn behoud, ja, om mij uit satans valstrik te verlossen om mij Zijn kind te maken?

Iets na middernacht dronk ik een glas melk, dat het eerste voedsel was dat ik in uren gebruikt had; ik ging naar bed en sliep de slaap van een klein kind. De volgende morgen ontwaakte ik in de extase van deze ervaring, en dagenlang wist ik niet of ik op aarde of ergens anders was. Slapen kon me niets schelen. Als ik in slaap viel, dan was dat de zoetste slaap die ik ooit meegemaakt heb. De tegenwoordigheid van dat wat, naar ik dacht, God was, was zó werkelijk, en ik was er zó door in beslag genomen dat het niet uitmaakte wat andere mensen van mij zouden zeggen. Mijn eer, mijn reputatie, mijn persoon, mijn ambt, het resultaat van mijn arbeid, mijn salaris, mijn werk, wat ik deed, en hoe mensen mij ook zouden behandelen: alles rustte in de handen van wat ik dacht Christus te zijn. Ziet u, mijn vriend, wat voor een namaak ik had, en hoe goed de valse ervaring het echte imiteert? Ziet u dat de uitdrukkingen die ik gebruik om een zondaar te beschrijven die tot Christus komt bijna identiek zijn aan de taal die ik gebruik heb om te beschrijven wat met mij gebeurd is? (En ik ben u de ervaring aan het meedelen met de woorden van het artikel dat ik erover schreef in 1933). Het wonder van alle wonderen is voor mij, dat God, door de macht van de Heilige Geest ooit het heilige Woord nam en mijn blinde ogen opende, om mij te laten zien dat ik een verloren zondaar was, en dat Hij mij aan Zijn voeten verbroken heeft, en mij verlost heeft van de macht en het koninkrijk van satan.

Alles scheen nieuw te zijn

Laat mij uw aandacht bepalen bij een ander aspect van deze godsdienstige indrukken die de satan mij gegeven heeft. Toen ik de volgende morgen ontwaakte, scheen ik in een nieuwe wereld te zijn. Alles scheen nieuw te zijn. Ik had een nieuwe Bijbel. De hele wereld was nieuw, en alles had een andere tint gekregen: de zon was helderder en het gras groener. De mensen schenen anders te zijn. De hele wereld leek wel vervuld te zijn met die tegenwoordigheid. Mijn vriend, dit is het werk van de satan als een engel des lichts. Voor de wedergeboren gelovige wordt Christus het Centrum van zijn leven. En voor de wedergeboren gelovige wordt God zijn Vader, en hij ziet dat al zijn zonden op Christus gelegd zijn. Met de tegenwoordigheid van satan wordt die persoon in beslag genomen door zichzelf, zijn gevoel, zijn emoties, zijn extatische vreugde en vrede, hoewel het allemaal vals is. Maar voor hem is het echt. Ik weet het, omdat het voor mij zo echt was als het maar zijn kon. Laat mij nu dit

zeggen: zolang als ik in het gebied van die tegenwoordigheid leefde, dan had ik geen zorgen, geen angst, en geen klachten, niets dan tevredenheid; maar wanneer die tegenwoordigheid wegging, dan merkte ik dat er geen verandering in mijn hart en leven gekomen was. Het verwijderde mijn haat, opstand of jaloezie niet uit mijn hart.

Zo worstelde ik dus na alle ervaringen die ik steeds had opgedaan en alles wat ik anderen had zien ondergaan, nog steeds met dezelfde problemen, die ik niet bij machte was om op te lossen. Maar toch kon ik het niet opgeven! Trouw bleef ik alle Bijbelconferenties en andere godsdienstige bijeenkomsten bezoeken, zoekende naar dat, wat mij juist altijd buiten mijn bereik scheen te blijven, maar wat voortdurend knaagde aan mijn hart en mij voortdreef, al wist ik eigenlijk niet waarnaar ik zocht.

In deze tijd werd mij de algehele leiding aangeboden van een grote evangelisatiebeweging, die verschillende zuidelijke en westelijke Staten omvatte. Dit aanbod wees ik van de hand omdat ik het niet eens kon zijn met hun leerstellingen en ook omdat zij mij niets anders te bieden hadden dan een groot salaris. Ook een interkerkelijke groep deed mij een dergelijk aanbod, maar ook daarvoor moest ik bedanken. Toen ik dit met mijn vrouw besprak zei ze: 'Jouw overtuigingen van de waarheid van Gods Woord zijn zó sterk, dat je het niet met je geweten kunt overeenstemmen om samen te werken met mensen die deze inzichten niet delen.' Mijn antwoord was: 'Ik kan mijn geweten niet het zwijgen opleggen, of voor wie dan ook, met betrekking tot het Woord van God het op een akkoordje wagen.' Voor zover ik mij kan herinneren is er altijd een waarheidsliefde in mijn hart geweest en God heeft die gebruikt om mij vast te houden en mij te bewaren voor een dwaalleer.

Nog steeds dezelfde

Zoals ik al zei, merkte ik dat mijn oude hart nog steeds dezelfde was toen die ervaring wegstierf. Er is één ding dat ik ontdekt heb in mijn eigen ervaring: en ik zie dat het de waarheid is in de harten en levens van velen. Het is het volgende: zolang u met die ervaring kunt bidden, en zolang u uw geest kunt overgeven aan die tegenwoordigheid, dan kunt u, als de Heilige Geest u alleen laat, met die valse vrede, valse zekerheid, valse vreugde en valse tevredenheid leven. Wat een genade is het, wanneer de Heilige Geest iemand niet in die strikken van de satan laat liggen!

Al die ervaringen die ik had waren satanisch, en zij waren het resultaat van een weloverwogen zoektocht naar God met mijn gehele ziel, maar omdat ik van God vervreemd was door de zonde, en verblind was door de god van deze wereld, werd mijn begrip en mijn hart verduisterd, ik kon God niet vinden. Ik kon alleen maar een duivelse geest krijgen.

De Heilige Geest woont in het hart van een gelovige

O, wat een treurigheid van een arme ziel die de Heilige Geest zoekt! Een geredde ziel zal de Heilige Geest niet zoeken, want hij weet dat de Heilige Geest in hem woont. Iemand die wedergeboren is, en een nieuw schepsel in Christus gemaakt is, kan en wil niet naar de Heilige Geest zoeken, want de Heilige Geest zal hem niet toelaten om Hem te zoeken, want Hij is reeds thuis in het hart van de gelovige. Laat mij dit zeggen (en laat mij vrijuit spreken), dat niemand de Heilige Geest zal vinden door naar Hem te zoeken en te speuren, want u ontvangt de Heilige Geest niet door naar Hem te zoeken. U ontvangt Hem door de Heere Jezus Christus te ontvangen, Die gezegd heeft: *Ik zal Hem tot u zenden, en Hij zal in u wonen.* (vgl. Joh. 14 en 16). Wanneer u de Heilige Geest zoekt in plaats van Christus te zoeken, dan zult u een duivelse geest krijgen, die tot u gezonden is door satan, uw god. *Christus is in de wereld gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren was* (Luk. 19: 10), en Christus moet Zijn schapen vinden, om hun blinde ogen, hun verduisterde verstand en hart te openen, om hen te verlossen uit de macht van de duisternis, het koninkrijk van satan, en om hen over te zetten in het koninkrijk van de Zoon van God, voordat zij ooit beginnen met het zoeken naar

Christus. Alleen een zondaar die wedergeboren is zal Christus zoeken, maar hij weet niet wat er plaatsgevonden heeft, en het enige ding dat hij weet is dat hij Christus wil hebben. Als u de Heilige Geest wilt zoeken, dan moet u Christus passeren, en God de Vader eert Zijn Zoon door nu alleen door Hem tot ons te spreken, zoals geschreven staat in Hebreeën 1:1, 2.

Gedoopt met de 'Heilige Geest'

Laat ons eens Mattheüs 3:11 opzoeken, waar staat: *Ik doop u wel met water tot bekering; maar Die na mij komt, is sterker dan ik, Wiens schoenen ik niet waardig ben Hem na te dragen; Die zal u met den Heiligen Geest en met vuur dopen.* Omdat ik, naar ik dacht, ervaren heb wat in het laatste stuk van die tekst staat: *'gedoopt met vuur'*, rustte ik niet voordat ik het andere deel geleerd had, namelijk *gedoopt met de Heilige Geest*. Opnieuw kwam er in mijn hart zo'n gebedslast, en opnieuw leidde hij [de duivel] mij om alles over te geven. Ik merkte dat ik klaar stond om mijn positie als Baptist, en al het andere op te geven, als ik alleen maar kon ontvangen wat, naar ik dacht, *de doop met de Heilige Geest* was. Ik werd geleid om mijn leven, mijn huis, mijn familie, mijn ambt, mijn kerk, mijn kerkverband, en elk leerstuk dat ik ooit geloofd had op het altaar te leggen, bij wijze van spreken, ja, om niets te worden, als ik alleen maar *de doop met de Heilige Geest* zou mogen ontvangen.

De onbekende tong

Ik verloor mijn leven, om het weer te vinden. Dat was mijn positie midden in de nacht van 8 januari 1933. Ik zat een poosje aan tafel, en toen leunde ik daar met mijn elleboog op de rand. Toen ik mij uiteindelijk onvoorwaardelijk overgaf, wachtte ik. Toen vervulde de duivelse geest mij, onder de vermomming van de Heilige Geest. Alles was stil in de kamer; er was geen grote emotie. Nadat de duivelse geest het gehele bestuur van mijn lichaam overgenomen had, brak ik uit in wat men noemt *de onbekende tong*. Ik dacht dat dit de verhooring van mijn gebed was, dus begon ik te bidden om kracht om dit grote zendingswerk voort te zetten.

Dagenlang sprak ik, wanneer ik mijn mond opendeed om te bidden, in wat men noemt *de onbekende tong*. Ik was voortdurend 'Jezus' aan het loven. Ik leefde dagenlang in de extase van die tegenwoordigheid. Het was echt, en zoals ik al zei, zolang als ik mij die tegenwoordigheid bewust was, dan ervoer ik geen zorgen en geen angst. Ik realiseerde mij niet dat het de tegenwoordigheid van satan was, die de Heere Jezus Christus imiteerde. Ik zei tegen mijzelf: 'Nu weet ik wat die vroege discipelen ervaren hebben.' omdat ik dacht en geloofde dat deze tegenwoordigheid de werkelijkheid van Christus was. Maar als ik nu terugkijk naar die ervaring, dan zie ik dat de Heere Jezus Christus niet verhoogd was; het was Christus niet, Die de horizon van mijn hart en leven vervulde. Het was slechts de tegenwoordigheid van een duivelse geest die mijn geest vervulde.

De tegenwoordigheid van Christus of van de duivel

Er is een groot verschil tussen de inwonende tegenwoordigheid van Christus in het hart en leven van een gelovige, en de tegenwoordigheid van een duivelse geest, die slechts de geest van een persoon vervult. In het hart van de wedergeboren gelovige, zowel als in zijn gewetensvolle gedachten, is Christus verhoogd. Hij is verhoogd als onze Heere en Zaligmaker. God is verhoogd als uw Vader en de Heilige Geest neemt gedurig *uit de dingen van Christus om ze aan u te openbaren* (Joh. 16:13-15). Aan de andere kant, wanneer de geest vervuld is met de tegenwoordigheid van een duivelse geest, dan vergroot die duivelse geest zaken, visioenen, ervaringen, dromen, emoties en verrukkende extases. Die duivelse geest looft 'Jezus', en gebruikt het woord *Hallelujah* of *glorie*. Die duivelse geest vergroot bepaalde gedeeltes uit de Bijbel, en geeft iemand een gevoel alsof alles nieuw en heerlijk is. Die duivelse geest vergroot het geloof, en ondertussen geeft hij die persoon het verkeerde beeld van een christelijk leven. Met andere woorden, alles is vals, omdat het geen fundament heeft

om op te rusten. Het fundament van het geloof van een gelovige is het Woord van God, en het Voorwerp van zijn geloof is de Heere Jezus Christus. De persoon wiens geest vervuld is met de tegenwoordigheid van satan, of de tegenwoordigheid van een duivelse geest, heeft een geloof dat rust op emoties, gevoel, vreugde, tekens en ervaringen.

Overall preken

Mijn ervaring met de 'doop met de Heilige Geest' had als gevolg dat mijn geest vervuld werd met de tegenwoordigheid van een duivelse geest, en dat had weer het gevolg dat ik, waar ik ook een groep mannen of vrouwen tegenkwam, wilde preken. Er was die begeerte en dat verlangen in mijn hart dat zij zouden ervaren wat ik ervaren had. Er was een andere kracht in mijn leven, en ik wist het.

Hier volgt een klein stukje uit de toespraak die Shelton gehouden heeft over *Satan, de imitator*:

'Er bestaat een groot verschil tussen de liefde die satan geeft tot de Bijbel, en de liefde die een wedergeboren gelovige heeft voor het Woord.' Over de discipelen van satan: 'Zij *moeten* de Bijbel lezen. Zij *moeten* er zoveel van onthouden. Als zij het Woord niet lezen en bestuderen, dan hebben zij een gevoel van veroordeling.' Wij kenden een man die ons zo nu en dan bezocht. (..) Hij zei: 'Het spijt me, ik *moet* het Woord lezen voordat ik naar bed ga. (..) Ik heb twintig jaren lang nog geen avond overgeslagen!' Hij zei: 'Ik *moet* het Woord lezen. Ik **MOET** het Woord lezen.' Wel, door het lezen van het Woord kan hij die tegenwoordigheid behouden. Hij kan de tegenwoordigheid behouden die satan rondom hem heeft gesteld. Hij leest het. Die tegenwoordigheid, die tegenwoordigheid. O, die tegenwoordigheid die rondom hem is. Die tegenwoordigheid is werkelijkheid voor die persoon. Die persoon verwacht nooit dat het de tegenwoordigheid van satan is. (..) Ik heb met duizenden personen gesproken die in dezelfde omstandigheden waren. Tenzij de Heilige Geest hem er zeker van overtuigt en de macht van satan verbreekt, en die tegenwoordigheid van hem wegneemt, en hem uit ledigt, is hij in een verloren toestand. Het Woord der waarheid kan die tegenwoordigheid nooit doordringen, zonder de kracht van de Heilige Geest. (..) Hij is gedurig Jezus Christus aan het prijzen. Deze personen praten altijd over de werkelijkheid van Jezus. Net zoals een wedergeboren gelovige dat doet. Ja, hij doet dat, maar het is leeg. Daar is een leegheid. (..) Hij houdt van die tegenwoordigheid. Hij kijkt [op] naar die tegenwoordigheid. Wanneer die tegenwoordigheid hem schijnt te verlaten, dan voelt hij zich zo leeg, (..) en dan besteedt hij zijn tijd weer in het lezen van de Bijbel, schreeuwend en huilend om die tegenwoordigheid toch weer terug te voelen komen. Wel vrienden, ik beschrijf nu een grote groep van godsdienstige mensen van deze tijd, die net zo leeg van Christus zijn, die net zo weinig kennen van de werkelijkheid van de verlossing in Christus als een Hottentot in Afrika. (..) Ik beschrijf nu mijn toestand voordat God mij verlost. (..) Als gevolg van deze tegenwoordigheid zal satan aan deze persoon een grote liefde tot het gebed geven. Een grote liefde voor het Woord. (..) Satan drijft die persoon tot het gebed. Zo'n persoon besteedt die tijd vele uren en dagen in gebed. (..) U vraagt: bidt u nu ook? Ja, maar dat is een ander soort bidden. Maar [dat andere is] niet door de inwonende Geest van God. (..) Ik besteedde nachtenlang in het gebed. En als ik in de stad waar ik leefde, 's avonds voor een huis stond, en heen en weer liep over de straat, dan bad ik voor de bewoners van dat huis. Ik kon niet tevreden zijn voor ik dat gedaan had. En altijd was ik teleurgesteld omdat ik niet méér bad. De wedergeboren gelovige weet dat hij niet verhoord wordt vanwege de hoeveelheid of de lengte van zijn gebeden, hij weet dat het alles farizeïsme is onder de mantel van eigengerechtigheid, dat verdoemelijk is tot in de hoogste graad. (..) Er is nog een eigenschap van die tegenwoordigheid: het is heel kalmerend. (..) De persoon die zo'n tegenwoordigheid heeft, heeft nooit een verdeeld hart. Hij heeft nooit een worsteling in zijn hart. Satan heeft de volledige heerschappij over zijn hart. (..) er is een lied dat ik wel eens zong, en het gaat ongeveer zo:

*Prone to wander, Lord, I feel it,
Prone to leave the God I love.*

*Geneigd om te dwalen, Heere, ik voel het,
Geneigd om de God Die ik lief heb, te verlaten.*

Ik was geneigd om de God Die ik liefheb, te verlaten. Voordat God mij overtuigde (..) was ik gewoon te zeggen dat de schrijver van dit lied niet wist waar hij het over had. Ik was nooit geneigd om God te verlaten. Ik was nooit geneigd om van Hem af te dwalen. De reden was dat satan mij geheel in zijn macht had. Er was slechts één 'ik'. Maar sinds God mij verlost, zijn er twee 'ikken'. Het oude vlees voert steeds oorlog tegen de Geest (Gal 5:17). De strijd komt van binnen, en niet van buiten. Het vlees probeert me steeds weg te trekken van de Heere. Het probeert mij steeds van Hem te doen afdwalen.' Over degene die onder de heerschappij van satan is: 'Hij heeft de zondigheid van zijn hart nog nooit gezien. Hij weet vrijwel niets af van zijn verdorven staat. (..) Zo'n persoon praat alleen maar over zijn liefde tot God. O, mijn liefde tot God! Hij praat nooit over Gods liefde tot hem. De reden hiervan is, dat hij nog nooit overtuigd is van zijn afstand tot een heilig God, en dat God de zonde haat. (..) De grond van het behoud van zo'n persoon is zijn liefde tot God. Als hij God niet lief zou hebben met zijn gehele ziel en geest, dan zou hij niet behouden zijn. Hij probeert altijd die liefde tot God te werken. De wedergeboren gelovige is geheel het tegenovergestelde. Hij heeft het over Gods liefde tot hem. De wedergeboren gelovige heeft gezien dat hij zelf zo verdorven is, zo zwak, zo ondeugend, zo corrupt, hij heeft gezien hoe erg hij God haat van nature. Wanneer God Zijn liefde tot hem openbaart, dan gaat hij er nooit meer van weg. (..) O, loof de Heere, dat Hij mij liefheeft, dat Hij mij bemint! En de enige liefde die ik nu tot God heb, is de echo van Zijn liefde tot mij. O, God heeft mij zo liefgehad, en heeft mijn hart verbroken en tot de kennis van Christus als mijn Heere en Zaligmaker gebracht.'

Ik geloofde dat lidmaat te zijn van onze kerk betekende: behouden te zijn, en dat mensen die lid zijn, christenen waren, maar ik dacht dat zij dezelfde kracht nodig hadden in hun leven, en ik praatte er constant over met hen, en vroeg hen: 'Bent u gedoopt met de Heilige Geest? Hebt u de Heilige Geest ontvangen sinds u geloofde? Hoe is het met de gaven van de Heilige Geest? Hebt u ze? En zo niet, waarom niet?' Dat is wat zo'n persoon denkt van wat genoemd wordt: 'de doop met de Heilige Geest', en dat is de gang van zijn gedachten, wanneer hij ervaren heeft wat genoemd wordt: 'de doop met de Heilige Geest'. De wedergeboren gelovige wordt echter op de weg der genade gebracht en hem wordt getoond dat hij een verloren zondaar is, die de hel verdient, en hij wordt een nieuw schepsel in Christus gemaakt. Christus wordt zijn Heere en Zaligmaker. Hij beweegt en denkt op een andere manier. Zijn gedachten centreren zich om Christus. Hij verhoogt Christus, en hij verheerlijkt Christus als zijn Heere en Zaligmaker.

Vrees

Nadat er een paar maanden voorbijgegaan waren, merkte ik dat deze ervaringen niet herhaald konden worden. Toen verliet mij het zogenaamde 'spreken in onbekende tongen'. Ik merkte dat ik nog steeds net zo leeg was als voordat ik, wat ik noemde, 'de doop met vuur' en 'de doop met de Heilige Geest' ervaren had. Ik kan nu terugkijken en zien hoe de Heere God van de hemel Zijn hand op mij legde, en hoe Hij deze ervaringen en dit spreken in 'de onbekende tong' wegnam, omdat de vrees des Heeren mijn hart onmiddellijk vastgreep. Dagen en nachten gingen voorbij, en die vrees nam toe. Al snel realiseerde ik dat het dezelfde vrees was, die in mijn hart kwam toen ik opstond van de kaarttafel, die kaarten wegschoof, en van de tafel wegliep om er nooit meer naartoe te gaan. Het was dezelfde vrees die ik eerder in mijn vroege jeugd ervoer, toen ik uit die kamer liep, om nooit meer iets met die duivelse geesten, die ik 'spoken' noemde, te maken te hebben. En het was dezelfde vrees

die in mijn hart kwam toen ik twaalf jaar oud was, die mij afscheidde van alle soorten van vergiftigende dranken. Nadat ik zorgvuldig de zaken voor mij afgewogen had, en de vrees mijn hart vastgreep, toen realiseerde ik mij een beetje in welk een gevaar ik was, en ik liep ervan weg, of ik dacht dat ik dat deed. Een van de dingen in mijn hele godsdienstige leven die in die tijd mijn behoud waren, was het feit dat ik mijn leerstellige positie met betrekking tot Gods Woord niet veranderd had (en dat heb ik ook nooit gedaan!). Toen ik deze ervaringen opwoog tegen Gods Woord, bleken zij er niet mee overeen te stemmen. Ik wist dat er ergens wat verkeerd was, maar ik wist niet wát het was. Het treurige feit van alles was, dat ik geheel bezeten was geworden door de duivel. En door mijn eigen kracht kon ik geen duivels uitwerpen. Mijn leven werd helemaal beheerst door visioenen, stemmen en zogenaamde ervaringen.

De volgende vijf jaren ging ik verder met preken en lesgeven, met die diepe leegheid in mijn leven, totdat God, in Zijn oneindige ontferming en genade, mijn hart en geest begon te openen, om mij te laten zien dat ik door de duivel bezeten was, en dat ik nog nooit behouden was geweest.

Weer dezelfde vragen

Ik stuitte in de herfst van 1938 op dezelfde drie vragen als die ik jaren daarvoor gehad heb: 'Waarom is Christus geen werkelijkheid voor mijn hart? Waarom zijn de beloften van Gods Woord geen werkelijkheid voor mij, en waarom kan ik ze niet vastgrijpen? Ten derde, waarom leefden degenen die tijdens mijn bediening geloofsbelijdenis deden geen overwinnend leven, en waarom ervoeren zij geen verlossing van de kracht van de zonde?' Velen van hen beleden hun geloof, en hadden heerlijke ervaringen, maar nadat de ervaring weggestorven was, zag ik dat er geen verandering van hart en geest was. Zij streden een poosje tegen de zonde, maar dan deden zij één van deze twee dingen: bij de kerk blijven, terwijl zij hetzelfde leven leefden als voordat zij in de kerk kwamen, maar dan onder een vernisje van godsdienst, en anders keerden zij weer terug naar de wereld. Toen ik zag dat er geen macht over de zonde was in de levens van de zogenaamd verlostes gemeenteleden, vroeg ik mijzelf af of de Bijbel wel werkelijk het Woord van God was. Omdat dit het geval was, kon ik niet datgene preken wat ik niet met mijn gehele hart geloofde, en wat was daarom het nut van de prediking?

Ik stond op het punt het op te geven. Mijn ogen waren opengegaan voor het oppervlakkige, lege godsdienstige leven van mijn kerk, van mijn naaste medewerkers en van mijzelf.

Ik mis Christus

Te midden van deze situatie, kwam er een andere oorzaak in beeld die mij stoorde: er begon iets bijzonders te gebeuren in ons kerkelijk leven. Sommige leden van mijn gemeente kwamen naar mij toe in twijfel aan hun zaligheid. Zij vertelden ronduit dat zij geloofden buiten Christus te zijn. Verschillenden van de leden van mijn kerk, waaronder degenen die het meest geestelijk waren, kwamen naar mij toe, en zeiden: 'Dominee, ik mis Christus, ik ken Hem niet. Ik ben een verloren zondaar.' Ik wist niet wat ik met hen aanmoest. Als ik zou toegeven dat zij verloren waren, zou dat betekenen dat ik toe zou moeten geven dat ik zelf een verloren zondaar was.

Omdat ik geestelijk ook blind was voor de behoefte van mijn eigen ziel aan de verlossing, begreep ik niet dat Christus het was die zij nodig hadden.

Daarom was de enige manier waarop ik met hen kon handelen, om te proberen om hen te overreden dat zij een nieuw leven van toewijding nodig hadden, en ik pleitte ervoor dat zij hun levens opnieuw aan Christus zouden opdragen. Ik begon te preken over toewijding en verzekering, maar ik zag al snel dat dit niet hielp. Zij kwamen steeds maar weer, en zeiden: 'Dominee, ik heb een vrees in mijn hart dat ik Christus niet ken, en het toewijden van mijn leven aan de Heere heeft mij niets geholpen.'

Toen begon ik het feit in te zien dat de leden van mijn kerk Christus niet kenden. Hij was geen levende werkelijkheid voor hen. Deze positie bracht mij in verlegenheid, hoewel het mij geen één keer toescheen dat ik een verloren zondaar was.

Nu weet ik dat elke predikant, die probeert een ontwaakte zondaar te troosten door hem ervan te overtuigen dat hij al verlost is en dat alles wat hij nodig heeft een overgeven van het leven is, zélf Christus niet kent.

Dr. A. Reilly Copeland

Enige jaren voor deze beroerende en hartdoorzoekende ervaringen, bezocht ik dr. A. Reilly Copeland, voorganger van de Tabernacle Baptist Church in Waco, Texas, en hij vertelde mij keer op keer weer hoe de Heere zijn volk bezocht had, en hoeveel leden van zijn kerk ontdekt hadden dat zij verloren waren, en dat zij tot Christus gekomen waren. Ik zei: 'O, als hij maar hier zou willen komen om voor ons te preken, dan zou het de oplossing kunnen zijn voor ons kerkelijk probleem.' Ik vroeg de kerk hem uit te nodigen om een bijeenkomst te houden in de lente van 1939, en hij kwam. De Heere leidde hem om de uitnodiging te aanvaarden.

Zes weken lang preekte hij, meestal over de tekst: '*Gijlieden moet wederom geboren worden*' (Joh. 3:7b). De nadruk werd hierbij steeds gelegd op de tekst: '*Zo zal hun het woord des HEEREN zijn: gebod op gebod, gebod op gebod, regel op regel, regel op regel, hier een weinig, daar een weinig,*' (Jes. 28:13a). Avond aan avond vroeg hij de gemeente af: 'Bent u wedergeboren?'

Het ene lid na het andere, de ambtsdragers niet uitgezonderd, begonnen te beseffen en te erkennen dat zij Christus misten. Verschillenden konden niet slapen vanwege bekommernis van de ziel. Een van hen zei: 'Als hij zó doorgaat met preken dan gaan wij allen verloren en naar de hel.'

Ik was blij dat God zó wilde werken, dat de waarheid van Zijn Woord zó gepreekt werd, dat sommigen kwamen op de plaats van een verloren zondaar. Niet één keer had ik wat in te brengen tegen de wijze waarop God werkte.

Hij verheerlijkte Christus in elke boodschap die ik hem hoorde brengen. Als hij over de kerk sprak verheerlijkte hij de lof van de Zoon van God, gekruisigd, begraven en opgestaan. Als hij een lezing hield over de grote fundamentele waarheden van het Woord, was Christus het middelpunt en als hij over de wederkomst van Christus preekte leek het niet zomaar een voorval of een dor leerstuk, maar de komst van Christus Zelf. Ik kon uren naar hem zitten luisteren als hij uit het Woord Gods verklaarde en sprak over zijn gekruiste, begraven en opgestane Heiland, die spoedig zou wederkomen.

Ik hoorde zijn boodschap graag en voelde mij tot hem aangetrokken om zijn oprechtheid en het gezag waarmee hij sprak.

Ben jij wedergeboren?

Praktisch gezien begon iedereen die lid was bij onze kerk het feit in te zien dat zij Christus misten. Zij konden niet slapen en zij konden niet eten. Het was een stille beweging van de Heilige Geest in hun harten. Het werd gewoon voor hen om elkaar te vragen: 'Ben jij wedergeboren?' Zij sloegen mij niet over! Dag na dag confronteerden zij mij met de vraag: 'Dominee, bent u wedergeboren? Kent u Christus? Wanneer zult u eens een verloren zondaar voor God worden?' Ik antwoordde altijd: 'Ja, en u?' En dat tot de laatste bijeenkomst. Ik reed met dr. Copeland naar St. Charles Avenue hier in New Orleans, toen de Heilige Geest een pijl van overtuiging in mijn hart schoot en de vraag stelde: 'Ben jij wedergeboren?' Er was geen hoorbare stem, maar de vraag doorboorde mijn hart als een scherpe pijl, alsof iemand persoonlijk tot mijn binnenste wezen gesproken had, en ik keek om mij heen, om te zien wie tot mij gesproken zou kunnen hebben. Toen werd het mij voor de eerste keer duidelijk: 'Dit is de stem van de Heilige Geest!' Het kwam met zo'n autoriteit, dat ik het niet van mij af kon

werpen. Ik wilde weggaan bij broeder Copeland. Ik wilde geen diensten bijwonen, maar omdat ik de dominee was, moest ik gaan. Ik wilde wegrennen, maar kon het niet. Ik zei niemand hier iets over, en ik was blij dat de bijeenkomst voorbij was. Dit was de eerste keer dat mijn redding ooit betwijfeld werd, maar dit werd met zo'n autoriteit betwijfeld totdat ik niet weg kon komen van Zijn vasthoudende eis om een antwoord. Dit was God, Die mijn wil kruiste, en als God de wil van een zondaar kruist, maakt dit hem boos. Ik was blij wanneer de bijeenkomst ten einde was gekomen. Dat anderen ontdekt werden vond ik goed, maar voor mijzelf wilde ik dat niet. Nu schijnt het mij vreemd toe, terwijl het juist Christus was die ik al die tijd in mijn godsdienstig leven had moeten missen, ik er toch niet aan wilde, juist nu God mij daaraan wilde ontdekken. Van nature haat elke zondaar God en wil hij niet dat God hem regeert, (Rom. 8:7 en Joh. 16:7-11).

Een complete reformatie

Het hele kerkelijke leven was veranderd. Voor mij persoonlijk was het voornaamste vervolg dat de Heilige Geest mijn hart ingewonnen had voor de verlossing die in Christus is. De grote meerderheid van hen (de gemeente) had belijdenis van het geloof afgelegd, en ongetwijfeld kwamen sommigen van hen tot de kennis van Christus, maar zoveel mensen kenden de weg der genade en de Heere Jezus Christus als hun Heere en Zaligmaker niet. Mijn gehele gemeente onderging een complete reformatie. Ik begon de oude leerstukken van de Bijbel te preken met ongewone vrijheid en kracht. Dit bracht de mensen alleen maar onder de kracht van de wet.

Er kwam een vernieuwde overtuiging en verzekering dat de Bijbel het Woord van God is, maar toch was er nog steeds die pijnlijke leegte in mijn hart. Dit was het begin, dat ik voor de eerste keer aan mijn zaligheid twijfelde. Ik kon maar niet van mij afzetten dat het mogelijk kon zijn dat ik niet verlost was. Soms, wanneer ik preekte over Christus, als de enige Plaatsbekleder voor zondaren werd mijn hart zó verscheurd door mijn eigen boodschap, dat ik er haast toe gebracht werd om naar huis te gaan en mijn eigen nodiging te aanvaarden. Toen ik preekte en de mensen nodigde, dan wilde ik mijn eigen nodiging aannemen, en vele keren wilde ik mijn mond openen om te bekennen dat ik verloren was, maar nu de Heere Jezus Christus vertrouwde als mijn Heere en Zaligmaker. De Heilige Geest weerhield mij daar echter van, want het aanvaarden van een nodiging en het doen van belijdenis van het geloof is niet zaligmakend, en de Heere weerhield de satan om mij in deze strik te vangen. Ik probeerde de ongerustheid weer voor een poosje van mij af te werpen en ging weer rustig door met mijn werk. Maar daarna kwam er weer zó'n twijfel in mijn hart, dat ik er niet van slapen kon. Van Tijd tot tijd verkeerde ik in grote vrees dat ik toch niet verlost kon zijn.

Weer een jaar verliep er, en wij nodigden broeder Copeland uit om een andere bijeenkomst te houden. Gedurende deze tijd was ik weinig bewogen, áls het zelfs maar weinig is geweest; de Heere behandelde andere problemen in de kerk, en behandelde niet direct mijn hart tijdens de bijeenkomst.

Ik was toen niet ongerust over de toestand van mijn ziel, maar ik werd in tegendeel min of meer versterkt in de overtuiging dat mijn ziel reeds gered was. Ik beredeneerde dat een man die vijftientig jaar gepreekt heeft, toch geen verloren zondaar meer kon zijn! Ik had gepreekt voor grote menigten, door het hele zuiden van Texas tot Florida toe, dus natuurlijk was ik gered. Ik had ook de leiding gehad van een groot evangelisatieprogramma in Louisiana, had duizenden mensen bijeen gebracht, om tot een keuze voor Christus te komen, kerken gebouwd, tienduizenden dollars bijeen gebracht voor evangelisatie werk en alles wat ik bezat gegeven voor de zaak van Christus. Hoe zou ik dit alles hebben kunnen doen zonder gered te zijn!

Een ander punt waarop ik de zekerheid van mijn verlossing gronde, was mijn helder inzicht in het verlossingsplan en de leerstellingen van Gods Woord. Ik geloofde de Bijbel. Ik geloofde dat Christus voor zondaren gestorven was en ook voor mij. Met het oog op dit alles van mijn bevindingen en verhoorde gebeden, kon ik niet inzien of geloven dat ik nog een verloren zondaar was. Bovendien hadden velen van mij gezegd: "Als er iemand verlost is, dan is het broeder Shelton wel!"

Maar ik kende dit ene feit niet: 'Dat de zaligheid in Christus ligt en dat de zekerheid van onze verlossing Christus is, naar Zijn Eigen Woord.' Zijn bloed redt uit, maar Zijn Woord verzekert. Ik geloofde en preekte de zaligheid alleen door Gods genade, maar ik had het nooit in mijn eigen hart ervaren als een levende werkelijkheid en ik kende Christus niet bij bevinding. Dit kwam omdat ik nooit door de Heilige Geest was overtuigd, geen berouw gekregen had overeenkomstig Gods Woord en mijn godsdienstig huis gebouwd had op een verstandelijk geloof in Gods Woord, zonder ooit van harte berouw te hebben gevoeld.

Toch was ik er steeds weer bang voor dat ik niet wedergeboren zou zijn en dat iemand mij op de man af zou vragen: 'Broeder Shelton, bent u wedergeboren?' Wanneer iemand plotseling naar mij toekwam en zei: 'Dominee, mag ik u eens wat vragen?' Dan begon ik te beven, omdat ik bang was dat zij mij zouden vragen of ik wedergeboren was. Zo maakte ik weer een jaar door, steeds maar lerend, maar toch niet in staat zijnde om achter de waarheid te komen, dat ik een verloren zondaar was, buiten Christus.

Joe Granier

Het jaar 1941 brak aan, en op mijn voorstel nodigde de kerk broeder Joe Granier uit om een bijeenkomst voor ons te houden. Granier was een van onze Franse zendelingen. Tijdens de bijeenkomsten met dr. Copeland, in 1933 (of 1939), was hij door de Heilige Geest overtuigd, maar hij werd in 1941 pas bewust verlost.

De diensten werden vanaf het begin goed bezocht. Ik zat naar hem te luisteren en beantwoordde zijn prediking altijd met 'amen' terwijl hij de waarheid verkondigde en eerlijk de zielen van zijn toehoorders behandelde. Hij was klein van persoon en boog tijdens zijn preken over de rand van de preekstoel heen en wees met zijn vinger, alsof hij wilde zeggen: 'U bent de schuldige.' Hij preekte vier weken en ik herinner mij er weinig van wat hij zei, maar zijn woorden doorstaken mijn hart als een pijl met weerhaken.

De volgende beweging die de Heere, naar ik mij herinner, gemaakt heeft, om met mij af te handelen, kwam 's middags, toen ik bij de kopieermachine stond. Iemand was teruggekeerd uit Waco in Texas, en hij vertelde mij dat broeder T. L. Daniel ontwaakt was voor het feit dat hij een verloren zondaar was, en zich realiseerde dat hij door de duivel bezeten was. Broeder Daniel en ik zijn verscheidene jaren vrienden geweest; hij heeft gelijksoortige ervaringen doorgemaakt als degene die ik u verteld heb. Wij zaten en spraken urenlang over die ervaringen, visioenen en dromen, en vergeleken aantekeningen. Toen deze persoon zei dat broeder Daniel bekende dat hij verloren en door de duivel bezeten was, raakte dit nieuws mij als een donderslag. De gedachte flitste onmiddellijk door mijn geest: 'Als broeder Daniel, die vergelijkbare ervaringen doorgemaakt heeft, verloren en door de duivel bezeten is, wat ben ik dan?' Ik liep naar het raam toe om naar buiten te kijken; en koud, klam zweet brak uit over mijn gehele lichaam. Dit was de eerste keer dat ik de natuur van mijn ware geestelijke toestand begon te beseffen. Ik zei niets, omdat er niets te zeggen was. Ik realiseerde mij dat ik door de duivel bezeten was.

Bent u een verloren zondaar?

Broeder Joe Granier begon de bijeenkomst omstreeks de eerste dag van september 1941, en het centrale punt van het slagveld in elk van zijn preken was: 'Als u de tijd en plaats niet weet wanneer u een verloren zondaar werd, dan kunt u niet met recht zeggen dat u behouden bent.' Broeder Granier had alleen zijn basisschool maar afgemaakt, en hij sprak gebroken Engels, omdat hij van geboorte een Fransman was. Hij zei op zijn eigen, gebroken Engels: 'Het is noch dit, noch dat. Christus stierf voor zondaars. Bent u een zondaar? Hebt u ooit in uw hart voor God erkend dat u een verloren

zondaar bent? Kunt u teruggaan naar de tijd en plaats dat u erkende dat u verloren was? Zo niet? Dan bent u niet behouden.' Hij hamerde die grote waarheid vier weken lang op onze harten, en vier weken lang probeerde ik de tijd en plaats te vinden wanneer ik ooit in mijn hart voor God erkend heb dat ik een verloren zondaar was. Maar ik kon die niet vinden. Elke nacht lag ik wakker tot de vroege morgenuren om elke godsdienstige ervaring in mijn leven steeds maar weer na te gaan. Maar ik kon de tijd en plaats niet vinden wanneer ik te weten ben gekomen, en in mijn hart voor God erkende, dat ik een verloren zondaar was. 's Morgens werd ik wakker met dezelfde vraag en de hele dag dacht ik bij mijzelf: 'Hij is nog maar pas bekeerd en hij is niet geleerd zoals ik. Misschien heeft hij het wel mis. Per slot van rekening ben ik toch zijn dominee. Ik, met mijn opleiding moest het toch beter weten dan hij. En als hij het niet verkeerd ziet, dan moet ik wel een uitzondering zijn.'

's Avonds ging ik dan weer, vrij zeker van mijn zaak, naar de vergadering en dacht: 'Misschien gebruikt hij vanavond wel een andere uitdrukking.'

Hij (Granier) maakte mij helemaal gek door dat ene zinnetje: 'Het is noch dit, het is noch dat. Christus stierf voor zondaars. Bent u een zondaar? Bent u een verloren zondaar? Kunt u teruggaan naar de tijd en plaats wanneer u in uw hart erkende dat u een verloren zondaar was? Zo niet? Dan bent u niet behouden.' Het maakte niet uit welke tekst hij nam, altijd sprak hij ergens in zijn preek die zin uit, en overtuigde hij de mensen van die waarheid. Toen ging ik steeds maar weer mijn godsdienstige ervaringen na tot op de bodem ervan, totdat ik erdoor afmatte. Maar ik kon de tijd niet herinneren dat ik in mijn ogen een verloren zondaar voor God geworden was.

In de vierde week van de vergadering ben ik er mee opgehouden van tijd tot tijd de prediking met 'amen' te beantwoorden. Ik beweerde dat het was omdat ik gemerkt had dat er mensen 'amen' zeiden, die volgens mij niet bekeerd waren en dat ik het nu niet meer deed om ook hen te bewegen ermee op te houden. Wat een leugenaar was ik. Hieruit bleek hoe oneerlijk ik was, want ik wilde van mijzelf niet erkennen wat de werkelijke toestand van mijn ziel was. Steeds was het tegen die tijd dat ik dacht dat broeder Granier mij die avond ongemoeid zou laten, maar wéér kwam de vraag: 'Broeders, het is niet hier te vinden en het is niet daar te vinden, Christus is voor zondaren gestorven; bent u al een zondaar?'

Weer ging ik zoeken om de plaats te vinden, waar ik als een verloren zondaar voor God had gelegen en vergeving had gekregen. Maar hoe ik ook probeerde een rustplaats voor mijn voet te vinden, steeds kwam ik terug waar ik begonnen was. Ik heb geleerd wanneer God een zondaar ontdekt aan zijn verloren staat en voor dat hij het wil erkennen verloren te zijn, hij steeds maar in een kring blijft ronddraaien, om te proberen zichzelf te overtuigen dat hij gered is. Maar dat hij toch weer, elke keer op dezelfde plaats terug komt, nog verwarder dan voorheen. Voordat de zondaar hieraan ontdekt wordt, gaat hij steeds verder van God af. Hij is verloren, maar weet dit niet totdat de Heilige Geest hem hiervan begint te overtuigen.

Toen de bijeenkomsten bijna voorbij waren, zei ik op een keer, in wanhoop tot broeder Granier: 'Als God mij ooit bekeerd heeft, dan is dat gebeurd toen ik elf jaar was en zó is het!' Maar ik dank God duizend maal dat het daarmee níet uit was.

Nadat God mij verlost had zei broeder Granier tegen mij: 'Toen u destijds die verklaring aflegde, was ik er heilig van overtuigd dat u geen deel had aan Christus. Ik had mij al een tijdje afgevraagd of u wel echt bekeerd was, maar na uw opmerking was ik er van overtuigd dat u geen deel had aan Christus. En u was nog wel mijn dominee! Toen begon ik God te bidden of hij u als een verloren zondaar aan Zijn voeten wilde brengen.'

Gezegend is de nagedachtenis aan hem. Nooit zal ik God genoeg kunnen danken dat hij op mijn weg geplaatst is en eerlijk met mijn ziel heeft gehandeld. Ik heb hieruit geleerd dat ieder die niet weet de tijd dat hij ontdekt is aan zijn verloren staat en voor God is komen te staan als een verloren, schuldig zondaar, die rechtvaardig ter dood veroordeeld is, smekend om genade, dat die niet verlost is.

Liefde werpt de angst buiten

Broeder Joe Granier hield zijn laatste preek op vrijdagavond, maar hij zou de samenkomsten nog voortzetten op de volgende donderdagavond. Op woensdagavond had hij zijn onderwerp aangekondigd: 'De verlossing getoetst aan het Woord van God.' Ik ging naar de dienst met de gedachte: 'Nu heb ik gelegenheid om uit te vinden hoe het met mij staat.' Ik doorstond de proef tót het laatste punt: 'De liefde werpt de angst buiten'.

Door zijn woorden overtuigde de Heilige Geest mij krachtig van het feit, dat iemand die geen kennis heeft aan Christus altijd bevreesd is, dat hij niet wedergeboren is. Het leek erop dat hij alleen tot mijn hart sprak, omdat ik juist met die vrees rondliep. Ik was, zoals ik reeds gezegd heb, altijd bang dat iemand mij zou vragen of ik wedergeboren was. Daarom ging ik ook na de dienst direct naar huis.

Ik ging naar bed en lag te woelen en te draaien, moettende het feit onder ogen zien dat alles erop wees dat ik nog nooit verlost was. ik begon tot God te roepen: 'O God, als ik niet gered ben, redt u dan mijn ziel.' Daarna moest ik leren dat ik nóg geen waarheid sprak, want de Heere werkt niet met ons 'als'.

Een zondaar is óf gered, óf verloren. Christus is alleen voor verloren zondaars gekomen. Een grotere vrees dan ooit tevoren kwam in mijn hart, want ik besepte nu dat, als ik Christus niet kende, ik verloren lag en op weg was naar de eeuwige rampzaligheid.

De crisis van mijn leven

Ik wist dat ik stuitte op de crisis van mijn leven. Op een vrijdagmiddag na de bijeenkomst, liep ik naar de keuken waar mevrouw Shelton was, en zei: 'Lieverd, als dat wat die man preekt waar is, dan is je echtgenoot verloren.' Ik ging dat weekend van huis weg en ging naar Shreveport, Louisiana, om mijn broer te bezoeken, omdat ik afgesproken had om zondagmorgen en zondagavond in een van de kerken aldaar te preken. Terwijl ik ergens in Shreveport op het trottoir liep, stuitte ik op een vraag: ik was een verloren zondaar! Ik ging wat wandelen en bezocht het hoofdkantoor van ons kerkverband, maar daar scheen mij niemand erg vriendschappelijk toe. Maar dit lag natuurlijk aan mij. Ik had voor mijzelf nog niet willen toegeven dat ik verloren was, maar wel had ik duidelijk leren inzien, dat buiten Christus alles onder het oordeel lag en naar de hel moet. Langzamerhand begon ik in te zien, dat dit met mij het geval was. Ik ging mij voelen als een ter dood veroordeelde. Toen ik het hoofdkantoor verliet zei de satan tegen mij: 'Maar je kunt niet openlijk bekennen dat je verloren bent, want je hebt al vijfentwintig jaar gepreekt. Morgen moet je ook preken en wat zullen de mensen wel van je zeggen? Overall heb je vergaderingen geleid. En wat een figuur zul je dan slaan; je zult je reputatie geheel verliezen. Je zult voor altijd met de nek aangekeken worden, je zult in de steek gelaten worden en alleen staan.'

Ik wist dat dit een strijd was waarin beslist werd over mijn levenslot en ik mocht nu geen vergissing begaan. Na het eten zonderde ik mij af in het studeerkamertje van mijn broer en begon te lezen 1 Johannes 2 vers 15, 16 en 17: *Hebt de wereld niet lief, nog hetgeen in de wereld is; zo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem. Want al wat in de wereld is, namelijk de begeerlijkheid des vleses en de begeerlijkheid der ogen en de grootsheid des levens, is niet uit den Vader, maar is uit de wereld. En de wereld gaat voorbij en haar begeerlijkheid; maar die den wil van God doet, blijft in der eeuwigheid.*

Ik wist wat 'de wereld' betekende: wereldse opvattingen of stelsels en ik wist ook dat de Bijbel zegt, dat de satan de god van deze wereldse systemen is. Ik stond enige tijd stil bij het zeventiende vers: *'En de wereld gaat voorbij en haar begeerlijkheid, maar die den wil van God doet, blijft in der eeuwigheid.'*

Ja, ik moest bekennen dat alle godsdienst, ook het onze, zullen voorbijgaan en elke onbekeerde dominee zal daarmee verloren gaan onder Gods oordeel en ook ik, wanneer ik niet verlost ben. Wat

maakt het dan nog uit, wat zij van mij zullen denken? Ik wilde het toch nog steeds niet voor mijzelf bekennen.

Maar de last van de zonde en mijn ziel begon zo zwaar te drukken, dat ik buiten geworpen lag, met de verdoemden, onder het oordeel van een wrekend God en zonder Christus.

Nadat ik dit erkend had, begon ik te proberen hier uit te komen en weer las ik: 'Maar die de wil van God doet, blijft in der eeuwigheid.' Ik vroeg mij af, wat de wil van God was.

Ergens in Shreveport erkende ik in mijn hart voor God dat ik verloren was. Dit was de eerste keer in mijn hele leven dat ik ooit kennis aan het feit kreeg dat ik een verloren zondaar was. Die nacht was ik in het huis van mijn broer, wetend dat ik verloren was, en dat ik op weg naar de hel was, en terwijl ik over dit feit nadacht, kwam er een tekst in mijn gedachten: *Dat een iegelijk, die den Zoon aanschouwt, en in Hem gelooft, het eeuwige leven hebbe; en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage.* (Joh. 6:40). Steeds weer las ik diezelfde teksten en ik zag dat het was, óf Christus, óf de hel. Daar zat ik nu, een verloren zondaar, ver van huis, de volgende dag te moeten preken en ik kon niemand om raad vragen. Weer opnieuw bedacht ik die voorgaande teksten en ik kwam tot de slotsom, dat het niet belangrijk was wat de mensen van mij dachten, reputatie of geen reputatie. Ik zag dat de wereld, het satanische godsdienstige stelsel, zou voorbijgaan en dat alleen hij, die de wil van God doet, blijft tot in eeuwigheid. En dat God hem zal opwekken ten uitersten dage. Ik was nu bereid om de volgende morgen naar de kerk te gaan en in plaats van te preken, de mensen te vertellen dat ik een verloren zondaar was. Er moest dan maar van komen, wat komen moest.

Toen nu God Zelf deze eerste strijd met de satan had gewonnen, las ik wéér, dat wie de Zoon ziet het eeuwige leven heeft en dat die zal opgewekt worden ten uitersten dage. Ik wist dat ik verlossing nodig had.

Toen speelde de duivel, zoals hij met verloren zondaren doet, die voor het eerst aan hun verloren toestand ontdekt worden.

Terwijl ik die tekst voor mijzelf [op]zei, gaf de satan mij, omdat ik door de duivel bezeten was, een visioen van Christus, die voor mij aan het kruis verhoogd was. Daar was Hij met de doornenkroon op Zijn hoofd, en toen kwam die hoorbare stem: *Daar is Hij; geloof in Hem, en u bent gered!* Omdat ik het verschil tussen de Heilige Geest en een duivelse geest nog niet wist, riep ik uit: 'Ik geloof in Hem.' Toen zei die stem weer: *Uw zonden zijn vergeven.* O, o, wat een verleider is de satan toch!

Ik geloofde ook dat Hij voor mij gestorven was en nadat ik nogmaals Johannes 6:40 gelezen had, kwam er rust in mijn ziel, waarin ik mij verheugde. Ik voelde mij gemakkelijk en zo licht als een veertje, maar ik wist niet dat het een streek van de satan was. Elk visioen, wat het dan ook is, is geen verlossing. Deze bestaat uit een openbaring van Christus aan het hart, door de Heilige Geest, door middel van Zijn Woord. De verzekering van zaligheid, buiten Christus, rust op drijfzand.

Omdat ik geloofde dat ik behouden was, ging ik weg en preekte ik de volgende dag. Het was toen zondag. Maar ik maakte er geen één keer gewag van in mijn preek. Na de avonddienst ging ik naar huis. Toen ik in de trein tussen Shreveport en New Orleans reed, veegde de Heilige Geest dat hele visioen weg, en deed Hij mij weer beseffen dat ik een verloren zondaar en door de duivel bezeten was.

Alleen de verlossing die in de gekruisigde, begraven en opgestane Christus is en ontvangen door het geloof, geeft zekerheid. Dan wordt de zondaar door de toepassing van het bloed van de Heere Jezus Christus, door Zijn Woord en Geest verzekerd. Die niet in Christus is, kan niet verzekerd zijn, want het Woord getuigt van Christus.

Toen ik op maandagmorgen thuiskwam, riep ik mijn familie bij elkaar en vertelde ik hen dat ik een verloren zondaar was. Toen ging ik maandagavond voorin in de kerk staan, en vertelde hen over de strijd die ik had, maar dat de Heilige Geest mij op de plaats gebracht heeft waar ik erkende dat ik een verloren zondaar was en vroeg ontheffing van mijn ambt. Toen daarover gestemd werd, werd mijn verzoek afgewezen en zij besloten om mijn salaris volledig te blijven betalen en aan God de tijd over

laten om mij te bekeren. Zij zeiden: 'U hebt zoveel geduld met ons gehad, nu willen wij dit ook met u hebben.'

Zo nam ik in de First Baptist Church van Algiers, New Orleans, mijn plaats in van een verloren zondaar, in de kerk waar ik vijftien jaar lang voorganger geweest ben.

Wat een genade en barmhartigheid van een almachtig en liefdevol God! Ik ging de preekstoel af en zette mij als een veroordeeld zondaar neer in een kerkbank. Na de dienst vroeg ik aan de hulpprediker om eerlijk met mijn ziel te handelen en mij niet te sparen, zoals een bokser dat wel eens doet, door minder hard toe te stoten. Ik wilde toen niet getroost worden. Het was, óf Christus, óf de hel, hoewel mijn ziel haakte om zalig te mogen worden.

Zó bezeten

De diensten gingen dag en nacht door, en de evangelist liet met elke regel die hij opzei, de verantwoordelijkheid van de zondaar zien om tot Christus te komen. Op een avond nam de satan tijdens zijn preek, zó mijn gehele lichaam en geest in bezit, zodat ik, toen hij mij een ander visioen van Christus aan het kruis liet zien, het tegen mijn wil uitschreeuwde: 'Ik zie Hem, ik zie Hem!' Onmiddellijk besepte ik dat het satan was, en ik viel weer terug in mijn bank, en huilde mijn ogen leeg, omdat ik zó bezeten was door de duivel. Ik kwam het verschil te zien tussen de Heilige Geest en de duivel.

Honger, dorst, en verlangen naar Christus

Mijn gerechtigheden waren maar een stel smerige lompen in Gods oog. Onrein en zonder enige verdienste om iets te ontvangen. De satan deed nog steeds zijn best om mij door allerlei indrukken op een dwaalspoor te brengen. Ik kwam er spoedig achter dat ik geheel in zijn macht was. Dat was ook gekomen dat ik in mijn verloren staat een zogenaamd 'nauwer wandelen met God' had gezocht. Wanneer een onbekeerde dominee dit zoekt, dan zal hij bijna altijd een boze geest ontvangen in plaats van de Heilige Geest. De Bijbel leert nadrukkelijk dat een verlore zondaar de Heilige Geest ontvangt en daardoor Zijn tempel wordt. De boze geest spiegelt de mens alles voor wat hij maar wenst, om hem maar blind te houden voor zijn geestelijke toestand. Veel mensen denken ten onrechte dat alle godsdienstige bevinding van God komt. Maar ik kan gerust zeggen dat haast alle bevindingen die wij tegenwoordig horen van de satan komen. Zoals dromen, gezichten, de meeste geloofsgenezingen en al de vleeselijke, godsdienstige belevenissen komen niet van God.

Toen ik dit van de Heilige Geest leerde verschrikte mij dat nog meer (2 Kor. 5:11). Wanneer ik op mijn hulpeloosheid en totaal verdorven toestand zag, als een gevangene van de satan, kon ik dit alleen nog met mijn hart voor de Heere uitstorten en tot Hem om genade roepen (Psalm 107).

Ik was dus verloren, ter dood veroordeeld en rechtvaardig in de macht van de satan. Op straat durfde ik haast niet meer komen, uit angst dat ik dood gereden zou worden en in de hel zou ontwaken. Ik durfde niet gaan slapen uit angst dat ik in mijn slaap zou sterven. 's Avonds wenst ik dat het morgen was en 's morgens verlangde ik naar de avond. Hoe meer ik tot God riep om genade, hoe meer Hij mij ontnam van de lompen van mijn eigengerechtigheid. Hoe meer ik om vergeving smeekte, te erger stelde Hij mijn schuld voor ogen. Als ik in de Bijbel las werd ik door elke tekst veroordeeld. Hij toonde mij dat heel mijn godsdienstige aard niets beter was dan die van een dronkaard of een gruwelijke zondares. Zij was in mijn ogen nog fatsoenlijker en een walgelijke dronkaard nog een heer.

De wereld was als een woestijn voor mij. De Heere ontkleedde mij van stuk tot stuk in alles en ik werd als een naakte zondaar voor Zijn aangezicht. Ik kreeg mij te zien als de grootste zondaar.

Ik werd ook bevreesd van de Heilige Geest verlaten te zijn en van alle hoop verloren, want zonder de bediening van de Geest kon ik nooit meer gered worden. Ook was ik bevreesd voor de wederkomst van Christus, dat ik nog niet gered zou zijn.

Ik had mijn best gedaan, wanneer ik de geschiedenis las van Christus' sterven voor zondaren, om Hem mij toe te eigenen als mijn persoonlijke Zaligmaker, maar ook dat was mij ontvallen. Ik zag in dat God door mij niet te bewegen is om Christus in mijn ziel te openbaren. Mijn hart werd nóg meer gewaar, hoe slecht, verdorven en ontrouw ik van nature was. De satan bleef mij maar steeds inblazen dat God een zondaar zoals ik, niet liefhad. Ik was te slecht, te verdorven, te trouweloos om verlost te kunnen worden.

In die tijd begon ik te corresponderen met een jongen van 13 jaar. Omer Ritchie, die toen in Mobile woonde. Dat kind schreef mij zulke eenvoudige, kinderlijke brieven, waarin hij getuigde wat God voor hem betekende en hoe hij werkelijk Christus kende, met een kinderlijk vertrouwen op Hem. Ik las en herlas die brieven en maakte ze nat met mijn tranen, terwijl ik in mijzelf zei: 'Dit is nu een kind en dat kind kan Christus vertrouwen met zó'n eenvoudig, kinderlijk geloof en ik ben gepromoveerd aan de hogeschool, de universiteit en het seminarie, ik heb vijftientig jaar lang gepreekt, ik ken de hele Bijbel, waarin de weg der zaligheid beschreven is en ken Christus niet als de Weg der zaligheid en mijn Verlosser.

Tijdens deze worstelingen kwam de Heilige Geest mij voor uit Matth. 18:3: *En Hij zeide: Voorwaar zeg Ik u: Indien gij u niet verandert en wordt gelijk de kinderkens, zo zult gij het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan.* Dit gaf in mij een smeken tot God, om mij met al mijn geleerdheid en ervaring, te maken als een kind. Met alles wat ik had was ik zonder hoop en zonder geloof. Dan liep ik de kamer op en neer en dan lag ik languit voorover op de grond, biddend om als een kind te mogen worden.

Maar ik wist het nog te goed, ik schreef God heimelijk voor hoe Hij mij moest bekeren. Een klein kind is niets, heeft niets en weet niets, maar hij vertrouwt met een kinderlijk geloof. Elke zondaar leert twee dingen voordat hij verlost wordt: hij is verloren én een helwaardig zondaar.

Daarna werd ik bepaald bij Filipp. 1:6: *Vertrouwende ditzelve, dat Hij Die in u een goed werk begonnen heeft, dat voleindigen zal tot op den dag van Jezus Christus.* Ik mocht deze woorden gebruiken als pleitgrond aan de genadetroon en ik mocht geloven dat Hij, die niet liegt of Zijn Woord breekt, een goed werk in mij begonnen was. Ook mocht ik bepaald worden bij de woorden uit Jes. 55:7: *... en hij bekere zich tot den HEERE, zo zal Hij Zich zijner ontfermen, en tot onzen God, want Hij vergeeft menigvuldiglijk.* Ja, dat had ik nodig want ik wás schuldig!

De Heere had gesproken: 'Ik zal' en die belofte bracht mij gedurig voor Zijn aangezicht. Toen begon het in mijn ziel te dagen en ik zei: 'Als God mij lief heeft en Christus ook voor mij gestorven is, dan is het ook Zijn wil om mij te verlossen.'

Dat werd een groot moment in mijn leven, toen het licht van Gods liefde doorbrak in mijn arme en ellendige ziel. Toen viel ik aan Zijn voeten, kermende om genade.

Ja, ik was door de duivel bezeten. Ik was een gevangene van de satan, en er leek geen ontsnapping mogelijk te zijn; er scheen geen hoop te wezen. Dagen en nachten liep ik op de grond, de trottoirs of op het land, om tot de Heere te roepen, en ik smeekte om niets anders dan het gestorte bloed van de Zoon van God om verlost te worden. Nu zocht ik niet naar de Heilige Geest; ik zocht naar Christus als een verloren zondaar. Ik wilde Hem hebben. De Heilige Geest bracht mij op de plaats waar ik zo'n honger, dorst, en verlangen naar Christus, de Zoon van God, had, als mijn Verlosser, als mijn Heere en Zaligmaker, zodat als ik Hem niet had, dat ik dan maar zou sterven. Langzaam maar zeker schoof de Heilige Geest het deksel van mijn hart af, om bij wijze van spreken het luik van mijn ziel open te doen, en om mij de zondigheid van mijn natuur te laten zien. Hij liet mij zien dat ik niet alleen een zondaar was door mijn daden, maar ook een zondaar was van nature, en dat ik verdiende

om naar de hel te gaan. God zou mij naar de hel moeten sturen, dat zag ik en dat erkende ik voor Hem.

Zondaar van nature

Onder de satanische overtuigingen jaren hiervoor, gaf ik dingen op, en maakte ik de zaken goed met personen; tot zover heeft satan de macht om te komen. Maar nu liet de Heilige Geest niet alleen mijn zonden zien, maar Hij liet het zoeklicht schijnen op de wet totdat Hij mij deed staren op het doel van de wet en totdat ik mijn zonden tegen, en de overtredingen van de wet zag. Ik zag de geestelijke kant van de wet, en het was de geestelijke toepassing van de wet, die mij openbaarde dat ik een zondaar was *van nature*. Hij deed mij net zo lang op mijn erfzonde staren, totdat de zonde buitengewoon zondig begon te worden, en de zonden zo veel begonnen te worden, dat ik zag dat er niets goeds in mij woonde. De volheid van de kennis van mijzelf werd een keer heel duidelijk gemaakt voor mijn hart op een morgen, toen ik voor het oostelijke raam van mijn kantoor stond, en ik uitkeek over het kleine park aan de overkant van de weg tegenover het kerkgebouw, waar drie dronken zwervers zaten wiens gezichten onder de drank zaten, en die vodden aan hadden en onder het vuil zaten. Toen ik hen bekeek, kwam er in mijn hart door de werking van de Heilige Geest een diepe overtuiging: 'Jij bent net zo zondig als zij zijn. Jouw oude eigengerechtigheid is zondiger dan die drie mannen die op die hangplek zitten.' Ik liep weg bij het raam, en liep de trap af met maar één gedachte in mijn hoofd: en dat was dat ik op dezelfde plek zou gaan zitten als die drie mannen, en om hen te vragen of zij een stukje op wilden schuiven om ruimte te maken voor de vierde op de hangplek. Ik zag dat ik in Gods oog èn in mijn oog zondiger was dan zij. De Heere hield mij tegen en ik keerde mij om, en ging weer terug naar mijn bureau.

Mijn Heere en Zaligmaker

Op een nacht, toen ik bijna de hele nacht woelde en rolde, omdat de Heere mij mijn zondigheid van mijn oude natuur, en de zondigheid de zonde, en het kwaad van de zonde liet zien, en terwijl Hij dat grote feit op mijn hart drukte, riep Hij in mijn gedachten verschillende figuren met wie wij in de onderwereld te doen hebben gehad, en toen drukte Hij met een zeer grote helderheid, en zekerheid op mijn hart dat ik niet beter was dan zij. En zo liet Hij mij zien dat er geen onderscheid is. *Want zij allen hebben gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods* (Rom. 3:22, 23).

Een verlost zondaar

Op een maandagmorgen, zat ik vroeg al in de trein, op weg naar Delhi en de last van de zonde woog weer zwaar op mijn ziel. Ik gevoelde weer en wist dat ik verloren was en op weg naar de hel. Ik liep heen en weer in de trein, tot ik eindelijk op een lege bank neerviel uitroepende: 'O Heere, ik ben verloren, red mij, of ik verga!' Ik was nu aan het einde gekomen en ik kreeg de kracht om mijn lot nu geheel in Zijn handen te geven. Ik zat daar als een verdorven, veroordeelde en verloren zondaar, die van het heilspoor was afgedwaald. Mijn eigengerechtigheid opgevend, een walging van mijzelf, met besef van verloren en helwaardig te zijn. Dat God mij rechtvaardig kon verdoemen, maar toch pleitende op genade, dat Christus ook voor mij gestorven mocht zijn. 'Heere, red mij of ik verga!' Mijn strijd was nu gestreden, als God mij verdoemde, zou ik 'amen' zeggen op mijn eigen vonnis. Toen kwam de rust en vrede in mijn ziel en de hoop dat Christus ook voor mij gestorven was. Ik geloofde, want God zou Zijn Woord nooit breken.

Ik kwam op mijn bestemming, de kerk van Herringville, waar die week een reeks van samenkomsten gehouden zouden worden. Het was de laatste bijeenkomst op vrijdagavond. Het was

bitter koud en wij zaten met slechts twaalf personen in het grote kerkgebouw, rondom een potkachel. Aan de ene kant bevroren wij haast en aan de andere kant verschroelden wij.

De dominee was nog maar net begonnen met preken, toen tot mijn grote verwondering en blijdschap, de Heilige Geest, Christus aan mijn hart openbaarde, als mijn Heiland en Heere. Wat een ogenblik werd dat, dat het God behaagde Zijn Zoon in mij te openbaren. Ik zat daar in grote verwondering en zei in mijzelf: ‘Is dit nu de verlossing?’

Ik was er voor mijzelf altijd zeker van geweest, wanneer dit gebeuren zou, ik dit in heel de schepping zou uitjubelen, maar nu was dit heel anders dan ik had verwacht. Ik zat daar, zonder één woord te zeggen. Het was de zalige, vredige openbaring van de Heere Jezus, als mijn Zaligmaker en Verlosser. De Heilige Geest gaf mij rust, zodat ik alles in Zijn handen overgaf. Hij werd aan mijn hart geopenbaard als Degene, Die voor mij gestorven was, mijn Plaatsbekleder, mijn opgestane Heiland.

De verlossing bestaat in de openbaring van Christus aan het zondaarshart, als Verlosser en Koning. Die verlossing vindt plaats als de Heilige Geest Christus aan het zondaarshart openbaart, nadat Hij hem eerst heeft overtuigd van zijn schuld, veroordeeld en door zich helwaardig te kennen ‘amen’ op zijn verdoemenis heeft leren zeggen.

De zaligheid rust niet op het aangrijpen van Gods Woord, of het verstandelijk geloven van Gods beloften, niet in het zien van het volbrachte werk van Christus en ook niet in onze begrippen van het geloof. De zaligheid is de openbaring van Christus in het hart van de zondaar.

Lezer, kent u Hem? Ieder die de Heere verlost kan zeggen: ... *want ik weet Wien ik geloofd heb*,... (1 Tim. 1:12). Geen twee personen worden op dezelfde wijze en maat, door de Heilige Geest overtuigd, maar er wordt niemand zalig zonder die overtuiging. Of het nu kortere tijd of langere tijd duurt.

Het laatste wat ik leerde opgeven was al mijn eigengerechtigheid en daarna begon ik te hongeren naar de gerechtigheid van Christus.

Laat niemand proberen de bevindingen van anderen na te doen. God is vrijmachtig en Hij handelt met ieder naar Zijn wil. De vraag die ieder zich moet stellen is: ‘Ben ik in Christus geborgen? Ken ik Hem als mijn persoonlijke Borg en Koning?’

Niet één zondaar wordt ooit gered, als hij niet voor God is komen te staan. Die bevinding, gegrond op Gods Woord, zal de toets doorstaan voor Gods rechterstoel. Houdt dit voor ogen: de verlossing is de openbaring van Christus, geheiligd aan het hart. Niet de keuze voor Christus, zonder meer! God moet Christus in het hart van een zondaar openbaren. Hij is vrij en schenkt de verlossing uit vrije genade. Zij ligt in handen van een vrijmachtig God.

Het is nu vierentwintig jaren geleden dat God mij gered heeft, en ik kon er nooit onderuit komen dat ik een zondige, lage, helwaardige zondaar was. Toen ik mijzelf veroordeelde als zijnde schuldig en helwaardig, en uit genade aan Zijn voeten rustte als een verbroken zondaar, was het voor de Heilige Geest de tijd om Christus voor mijn hart en geest te verhogen als mijn Heere en Zaligmaker, door het Woord. Het was geen visioen; het was leven. Het was geen ervaring, maar het was een crisis. Het was de overgang vanuit de dood tot het leven. Het was een wonder van Gods genade, dat Hij mij een nieuw schepsel in Christus gemaakt heeft. Het was geen verrukkende extase van een duivelse geest, maar het was de Heilige Geest, Die een dode zondaar opwekte tot een leven in Christus, en Die mij verlost van de macht van de satan en de zonde, om mij over te zetten in het Koninkrijk van de Zoon van God. *Amen, ja, amen!*

Naschrift

In de eerste druk van het bovenstaande schrijft ds. C. Smits uit Sliedrecht, in het voorwoord o.a.:

‘Ik heb dit werkje meegebracht uit Amerika. De predikant waar het hier over gaat heb ik horen preken en zelf heb ik twee uren met hem gesproken over Gods leidingen. Hij is predikant in New-Orleans, een havenstad in het zuiden van de Verenigde Staten.

Hij vertelde mij, dat, toen God zijn blinde zielenogen opende en hij ontdekt werd aan zijn vroomheid en vleselijke ijver voor God, dat de hoeren en de gevangenen, waar hij voordien met veel ijver gewerkt had, vergeleken bij hem, in zijn ogen nog heiligen waren. Hij, die met al zijn ijver en godsdienst een vijand van vrije genade was en een vreemdeling van God en Christus.’

Ds. Smits vervolgt: ‘Waar vind men in ons land met het verbondsmethodisme en remonstrantisme een dominee die tot God bekeerd wordt en een krachtig getuige is geworden van vrije genade? Zijn geschriften worden in Amerika op grote schaal verspreid en gelezen. Niettegenstaande de grote vijandschap van vleselijke belijders en arminianen, die vroeger zijn vrienden waren, maar hem nu uitgeworpen hebben uit hun kerk.

Ik heb dit boekje aan mijn vriend ds. W. Baay laten lezen. Hij nam er met genoeg kennis van en de begeerte kwam ik hem, om dit uit het Engels te vertalen, om het toegankelijk te maken voor het Nederlandse publiek.’

In de tweede druk schrijft ds. Smits in een aanvullend voorwoord, dat de eerste druk niet in alle kerkelijke bladen een gunstige recensie kreeg. Hij schrijft hiervan dat hij in een beoordeling las: ‘Gemakkelijk valt men dan in een ander uiterste van het stellen van een bepaalde manier van bekering’. Ds. Smits schrijft hierover: ‘Wat men met ‘die bepaalde manier van bekering’ bedoelt staat er niet bij, maar als ik naga de richting waarheen het genoemde blad, de laatste tijd heen koerst, dan vrees ik dat hier niets anders ten grondslag ligt dan dat de hoofdredacteur bedoelt met dat ‘ander uiterste’, de weg van zielsbevindelijke en hartveranderende genade, waarin de ziel beleefd heeft God kwijt te zijn. En in een weg van overtuiging en ontledigen, het een omkomen voor de mens wordt. Die is het alleen, die bij terugleidend licht, in de verzoening met Christus en de verzoening met God, mag weten dat zijn overtuiging geëindigd is in een zaligmakende bekering.

Nee, men spreekt tegenwoordig liever van een z.g. verbondsmatige bekering, waarbij vooral niet gesproken moet worden over de doodstaat van de mens. Het snode van het kostbare, de algemene van de bijzondere en zaligmakende bediening van de Geest, mag niet meer onderscheiden worden. Wat ook in de avondmaalspraktijk uit komt....’

Sliedrecht, 1 juli 1958

Ds. C. Smits

Hoe kunnen mijn zonden vergeven worden?

Geliefde vriend,

Hartelijk dank voor je telefoongesprek deze morgen, waarin je in het kort zei hoe de Heere met je hart handelt om je tot Christus te brengen voor behoudenis.

In het bijzonder merkte ik in het gesprek met je op dat je zei dat je veroordeeld was voor zoveel schijnbaar kleine dingen in je leven, beide van bedrijf en nalatigheid. Dit is een duidelijke aanwijzing dat je jezelf ziet onder veroordeling, omdat je, waar je je ook wendt, niets dan het oordeel ziet. Je ziet je gehele wezen, je lichaam, ziel en geest onder veroordeling liggen. Daarom is elke daad die je bedrijft, elk woord dat je uitsprekt, en elke gedachte of verbeelding van je hart niets dan zonde. Je voelt jezelf verdoemd als je doet, en verdoemd als je niet doet, omdat al je werken, of godsdienstige plichten, werken der duisternis zijn, werken van de duivel, dode werken, en omdat je onder het oordeel ligt, ligt elke uitdrukking van je wezen onder het oordeel, en sta je schuldig voor een heilig God.

De Heilige Geest laat je ongetwijfeld van dag tot dag je zonden zien, je zondige natuur, je goddeloosheid, je verdorvenheid, gemeenheid, onreinheid, en je schuldige afstand van een heilig God. Het moge je vreemd in de oren klinken dat ik het zeg, maar ik loof God ervoor. Niemand komt ooit tot Christus als zijn eigen persoonlijke Heere en Zaligmaker tenzij hij eerst zichzelf leert kennen door de verlichtende, openbarende kracht van de Heilige Geest (2 Kor. 4:3-6; Joh. 16:7-11).

Nu kom je tot deze vraag: Hoe kan ik vrijgesproken worden of hoe kunnen mijn zonden vergeven worden en hoe kan ik van de zonde en haar kracht verlost worden, en hoe kan ik verlost worden van de kracht van satan, die mij gevangen houdt? (2 Tim. 2:25, 26; Kol. 1:13, 14).

Een van de eerste dingen die de gemiddelde zondaar probeert te doen, is het opruimen of reformeren van zijn leven, hetwelk niet de wortel raakt van zijn oude zondenatuur. Je staat schuldig voor God. God vergeeft je zonden niet vanwege iets wat je doet of probeert te doen. Je kunt al je zonden een voor een voor God belijden, en toch nog naar de hel gaan. Je kunt alles wat in je macht is doen om terug te betalen, en toch nog naar de hel gaan.

Zoals JEHOVAH zei: Staat vast, en ziet het heil des HEEREN (Ex. 14:13; 2 Kron. 20:17). Mijn lieve vriend, stop! Erken jezelf als een schuldige, helwaardige zondaar, een die God voor eeuwig in de hel zou moeten veroordelen. Erken dat God rechtvaardig is, en dat Hij rechtvaardig zou zijn om je voor eeuwig en eeuwig naar de hel te zenden. Erken je veroordeling. Erken dat de toorn van God op je wacht (Joh. 3:36). Erken dat de Rechter der ganse aarde recht doet (Gen. 18:25). Erken dat God goed is, en jij verkeerd bent.

Nu ben je in de gestalte om voor de eerste keer je behoefte aan een Plaatsvervanger (je behoefte aan een Zondeoffer, aan Iemand Die het voor je opneemt) te erkennen. Jij hebt geen rechtvaardigheid die God zal aannemen. Daarom heb je God niets aan te bieden; je hebt geen verdienste van welke soort dan ook. Je verdient het om naar de hel te gaan. Erken het.

Welnu, voor zo'n zondaar als jij bent heeft God die Plaatsvervanger voorzien. Het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt (Joh. 1:29, 36). Ja, de Heere Jezus Christus, de Tweede Persoon van de

drie-enige God, kwam in de wereld, geboren uit een maagd, Hij nam de menselijke natuur aan, en gehoorzaamde tot de dood, ja de dood van het kruis (Fil. 2:5-8), en daar op het kruis betaalde Hij aan de gerechtigheid alles wat je schuldig was. Zodoende heeft Hij jouw zondesschuld betaald. Hij is zonde voor jou gemaakt (2 Kor. 5:21). Hij droeg jouw zonden in Zijn Eigen lichaam aan het kruis. (Jes. 53:5, 6). Hij nam jouw plaats in, en het oordeel van God dat op jou had moeten komen, kwam op Hem neer. Hij betaalde jouw zondesschuld tot de laatste cent toe. Dat is genade! Geen wonder dat Jona zei: Het heil is des HEEREN (Jona 2:9). Iedere zondaar die ooit op Christus ziet en door het geloof zijn zonden op Christus ziet liggen, roept uit in zijn hart: Het heil is des HEEREN.

Maar je zei tegen mij aan de telefoon: 'Ik beseft dat ik een zondaar ben; ik ben schuldig; ik zou naar de hel moeten gaan. Ik beseft dat Christus stierf voor een zondaar als ik ben, maar ik kan Hem niet geloven. Ik heb geen geloof.' Je hebt gelijk. De Heilige Geest laat je jouw oude ongelovige hart zien. De persoon die nog nooit zijn ongelovige hart gezien heeft, en nooit gezien heeft dat hij niet in eigen kracht op de Heere Jezus Christus kan vertrouwen, kent niets van een zaligmakend aandeel in Christus.

Zoals ik je aan de telefoon zei: zie slechts op Hem. Zoals Hij je jezelf heeft laten zien, zal Hij je ook Christus laten zien. Zoals je Hem gevraagd hebt om je te laten zien wie je zelf bent, vraag Hem nu om je te laten zien Wie Christus is. Zo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods (Rom. 10:17). Vraag God of Hij je geloof wil geven om op Hem te betrouwen, op Hem te leunen, en om je gehele wezen op Christus te doen rusten. Onthoud: God plaagt een zondaar nooit [van harte, JAB²]. [hier stond: God never teases a sinner. Misschien is het een foutje van de scanner en moet er staan: God never leaves a sinner; God verlaat nooit een zondaar, rb].

Onthoud ook dat het genade was die je hart opende. Het was genade die je leerde te vrezen. En genade zal je van je vrezen ontlasten door je te laten zien dat Christus voor jou stierf. Zie op Hem (Jes. 45:22 Eng. Vert.). vraag van Hem de genade om op Hem te zien, en je zult nooit stoppen met het zien door het geloof totdat je ingaat door de paarlen poorten, om Hem te zien van aangezicht tot aangezicht. Amen.

Je Evangelieprediker,

L.R. Shelton Sr.

---

² Klaagliederen 3:33: 1 ALEPH. ¹ ²Ik ben de man *die* ellende gezien heeft door de roede ³Zijner verbolgenheid.

1 In dit hoofdstuk zijn doorgaans drie verzen na elkander met dezelfde letter beginnende. Zie Klgld. 1 op vers 1.

2 De profeet spreekt hier van zichzelf alleen niet, onder den naam van een man, maar van de gehele kerk, die maar één lichaam uitmaakt.

3 Te weten des Heeren. Vgl. Jes. 10:5.